

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

«Οὐκ ἀρνησόμεθα σε φίλη Ὁρθοδοξία...»

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2010 - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' - ΕΤΟΣ 606 ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 963 - ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - 106 82 ΑΘΗΝΑΙ (Γ' ΟΡΟΦΟΣ)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

Διμηνιαῖον Δημοσιογραφικόν Ὅργανον
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Περίοδος Γ' ἔτος 60ό Τεύχος 963

Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2010

Ἰδρυτής:

Ἀνδρέας Βαπορίδης
(† 1976)

Ἐκδότης:

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β'

Διευθυντής:

† Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος

Συντακτική ἐπιτροπή:

† Ὁ Πειραιῶς καί Σαλαμίνος Γερόντιος
† Ὁ Ἀττικῆς καί Βοιωτίας Χρυσόστομος
† Ἀρχιμ. Γρηγόριος Ταυλάριος
† Πρεσβ. Μιχαήλ Κωνσταντινίδης

Ὑπεύθυνος Συνδρομῶν - Ἐμβασμάτων

Κατσαγώνης Κωνσταντῖνος
Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί:

Ἑσωτερικοῦ ἐτήσια 10 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ 15 \$ Η.Π.Α.
Τιμή φύλλου 1 εὐρώ

ISSN: 1107-6763

Ἰδιοκτησία - Κεντρική Διάθεσις:

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

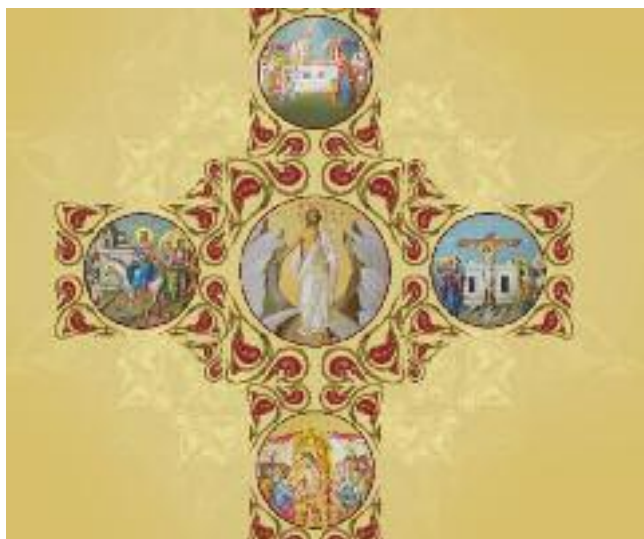
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ὁδός Κάνιγγος, 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Τηλ.: 210 38 28 280 -Fax: 210 38 47 365

www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr

Τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα ἀποδίδονται
εἰς τὴν διεύθυνσιν.

Εἰκὼν Ἑξαφύλλου:

Ὑν-θεσις εἰκόνων κοσμοσωτηρίων ἐορτῶν.
Ἔργον Ἀγιογράφου Κων. Δημητρίλου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀναστάσιμο Μήνυμα 2010.....	3-4
Ἀποθρασύνθηκε ὁ Ἀρχιγραμματέας τοῦ Πατριαρχείου	5-9
Ὅταν οἱ Τοῦρκοι ἐκπολίτισαν τὸν κόσμο!	10-16
Φωνὴ ἀπὸ παλαιὰ	17
Ἀφιέρωμα	18
Μικρά καὶ οὐσιώδη	19-20
Τὴν Διακονίαν σου πληροφόρησον.....	21-23

ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ

«Γιὰ ποιό λόγο μεγαλοφρονεῖς,
λέγει, ἢ πάλι ἄλλος ἐξευτελίζει τὸν
ἀδελφὸ του; Δὲν εἴμαστε ὅλοι ἓνα
σῶμα καὶ μεγάλοι καὶ μικροί;
Ὅταν λοιπὸν κατὰ τό σύνολο εἴμα-
στε ἓνα καὶ μέλη ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου,
γιατί, ἄραγε, μέ τὴν ὑψηλοφροσύνη
σου σχίζεις τὸν ἑαυτό σου; Ὅπως
ἐκεῖνος εἶναι μέλος σου, ἔτσι καὶ σύ
εἶσαι μέλος ἐκείνου».

(Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκνοῦ, Υπόμνημα
εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους, ΘΠΘ τ. 11, σελ. 175)

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΝ ΜΗΝΥΜΑ ΕΤΟΥΣ 2010

Παντί τῷ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί

«Χαίρετε καί πάλιν ἐρῶ χαίρετε.»

Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός Ἀναστάς ἐκ νεκρῶν ἀπηύθυνεν τὴν γλυκυτάτην καὶ πανευφρόσυνον ταύτην προσφώνησιν πρὸς τοὺς Ἁγίους Αὐτοῦ Μαθητάς καὶ τὰς Μυροφόρους γυναῖκας, ὡς νικητῆς τοῦ Ἄδου καὶ ἐλευθερωτῆς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ὁ χαιρετισμός οὗτος ἀποτελεῖ τὸν νικητήριον παιάνα, τὸν ὁποῖον σαλπίζουν σήμερον οἱ Ἄγγελοι ἐν οὐρανοῖς καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς γῆς, ἐξαγγέλοντες τὸν περιφανῆ θρίαμβον, τὸν ὁποῖον κατήγαγεν κατὰ τοῦ ἀνθρωποκτόνου διαβόλου καὶ τῆς ἁμαρτίας ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, κατατροπώσας τὸ κράτος τοῦ αἰωνίου θανάτου καὶ χαρισάμενος τοῖς ἀνθρώποις ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ὡντως, ὁ θάνατος ὑπῆρξεν ὁ κατὰ συνέπειαν καρπός τῆς ἁμαρτίας καὶ ἡ δικαία τιμωρία τοῦ παρηκόου Ἀδάμ, ὡς καὶ ὁ Θεῖος Παῦλος ἀποφαινεται: «Τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος». (Ρωμ. ΣΤ - 23)

Ἐνῷ ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀθανασία ἐδόθησαν θεόθεν ὡς δωρήματα θεία, ἀπὸ τῆς πλάσεως τοῦ ἀνθρώπου, τιμηθέντος μέ τό κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ.

Τὸ χάρισμα τῆς ἀθανασίας, τὴν ὁποίαν ἀπώλεσεν ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς παρακοῆς εἰς τὸ ἅγιον θέλημα τοῦ Θεοῦ, εἰπόντος εἰς τοὺς πρωτοπλάστους, «εἰ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ καρποῦ) θανάτῳ ἀποθανεῖσθε», ἐπανέκτησεν πάλιν ὁ ἄνθρωπος διὰ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου καὶ τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, κατατροπώσαντος τὸ κράτος τοῦ θανάτου καὶ ἀπελευθερώσαντος τὸν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ τυραννικοῦ ζυγοῦ τοῦ ἀρχεκάκου ὄφews καὶ τῆς βασιλευσάσης ἁμαρτίας.

Ἰδοὺ διατί ἡ ἡμέρα αὕτη τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Ζωοδότου Χριστοῦ σκορπίζει τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀγαλλίασιν μεταξύ τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου ἐπὶ γῆς καὶ τῶν Ἀγγέλων ἐν οὐρανοῖς.

Διότι αὕτη συμβολίζει τὴν νίκην τοῦ ἀγαθοῦ κατὰ τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας κατὰ τῆς δουλείας.

Ὅποῖον ὄντως θεῖον καὶ ἀνεκτίμητον δῶρημα προσφέρει σήμερον εἰς τοὺς πιστοὺς διὰ τῆς Ἀναστάσεως ὁ Οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, δωρούμενος ὄχι μόνον εἰς τοὺς ἐπὶ γῆς ζώντας ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἀπ' αἰώνων νεκροὺς τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ τὴν ἄληκτον χαρὰν ἐν τῇ αἰωνίῳ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν!

Προεικόνισμα τῆς τοῦ Κυρίου Ἀναστάσεως καὶ τῆς κοινῆς τῶν ἀνθρώπων ἀναστάσεως, ὑπῆρξαν τὰ γενόμενα φοβερά σημεῖα καθ' ἣν

ώραν ὁ Λυτρωτής ἐξέπνεεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, κατὰ τοὺς Εὐαγγελιστάς: «Ἡ γῆ ἐσεισθη καὶ αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν καὶ τὰ μνημεῖα ἀνεώχθησαν καὶ πολλά σώματα τῶν κεκοιμημένων Ἁγίων ἠγέρθη καὶ ἐξελθόντες ἐκ τῶν μνημείων μετὰ τὴν ἔγερσιν Αὐτοῦ εἰσῆλθον εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς.

Ὅντως ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἔγερσις τῶν κεκοιμημένων Ἁγίων ἐγένετο ἡ ἔνδειξις τῆς μελλούσης ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν κατὰ τὴν Δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, ὅστις θά ἔλθῃ ἐν δόξῃ μετὰ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον καὶ ἀποδώσῃ ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ ἀποκαθιστῶν ἀσάλευτον τὴν τάξιν εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον.

Εἶναι δέ, δι' ἡμᾶς πίστις θεμέλιος, ὡς προελέχθη, βεβαία καὶ ἀναντίρρητος ὁ λόγος οὗτος περὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, ὅχι μόνον καθ' ὅσα προανήγγειλαν οἱ προφῆται «ἀναστήσονται οἱ νεκροὶ καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις» ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ὑπερφυοῦς γεγονότος τῆς τοῦ Κυρίου Ἀναστάσεως, τὸ ὁποῖον ἐπέχει θέσιν ὡς σφραγὶς τῶν Προφητῶν.

Τοῦτο καὶ πάλιν ὁ Θεῖος Παῦλος ἐπιβεβαιοῖ διὰ τῶν λόγων του: «Εἰ γάρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου Αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀναστάσεως ἐσώμεθα ὡς συγκληρονόμοι τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ.» (Ρωμ. ΣΤ' - 5).

Εἴμεθα ὅθεν ὑπόχρεοι ἔναντι Θεοῦ καὶ πάνυ εὐτυχεῖς, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ, διότι ἐγεννήθημεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἄς ἀντλήσωμεν ἐκ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ τὴν ζωσαν ἐλπίδα εἰς τὴν νίκην κατὰ τοῦ ὀλεθρίου κακοῦ τῆς ἀμαρτίας πού μαστιγεῖ τὴν οἰκουμένην ὡς καὶ τὴν κατὰ τῆς ἐνεργουμένης προδοσίας τῆς φιλάτης ὀρθοδοξίας, περιβεβλημένοι τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως καὶ ἐνδεδυμένοι τὸν θώρακα τῆς πατρῴας εὐσεβείας ὅπως παραμείνωμεν ἀνύστακτοι φρουροὶ ἐπὶ τῶν τετιμημένων ἐπάλξεων τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καὶ τῶν σεπτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας θεσμῶν, ἵνα ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ συντριβῇ ὁ ἀρχέκακος ἐχθρὸς καὶ λάμψῃ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, δοξασθῇ δέ ὁ παντευεργέτης Θεός, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος μετὰ τῆς πατρικῆς ἡμῶν εὐχῆς καὶ εὐλογίας εἴῃ μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

Χριστὸς Ἀνέστη

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

Ἀποθρασύνθηκε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Πατριαρχείου*

**Ἐξέφρασε καὶ νέες ἀθεολόγητες θέσεις
καὶ ἀπαίτησε τὴν ἄμεση ἐκδίωξη τῶν Ἑσφιγμενιτῶν.
Νὰ τοῦ ἀπαντήσουν δεόντως οἱ 19 Μονές τοῦ Ἁγίου Ὁρους**

Τοῦ Βασίλη Κερμενιώτη

Διαβάζοντας τὴν ὁμιλία τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου τοῦ Πατριαρχείου κ. Ἐλπιδοφόρου στὴν προχθεσινὴ Ἑμερίδα πού ἐγίνε στὴ Θεσσαλονίκη γιὰ τὸ ζήτημα τῆς Μονῆς Ἑσφιγμένου, κατάλαβα πόσο δύσκολο εἶναι νὰ μετανοήσουν οἱ Οἰκουμενιστές καὶ νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν πλάνη τους: Ὁ ἐγωϊσμός καὶ τὸ θράσος τους εἶναι ἀπίστευτα καὶ ἀπύθμενα!

Φαρισαϊκὴ ὑποκρισία

Ὅπως ἀναμενόταν, στὴν ὁμιλία του μετέφερε τὴν «ἱερὴν ἀγανάκτησιν» τῆς «Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος» γι' αὐτοὺς τοὺς ξεροκέφαλους «σχισματικούς» πού δέν λένε «νὰ μᾶς ἀδειάσουν τὴ γωνιά», μιά καὶ ὁ «Καίσαρας», ἡ ἐλληνικὴ Πολιτεία, πέρα ἀπὸ τὸν ἀποκλεισμό πού ἐπέβαλε στοὺς ταλαίπωρους «καταληψίες», πού θυμίζει τὴν πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου, διστάζει νὰ προχωρήσει στὴν, μέ κλωτσιές, ἐκδίωξή τους ἀπὸ τὸ περιβόλι τῆς Παναγίας (καὶ ὄχι τὸ τσιφλικὶ κατενός Πατριάρχῃ).

Προσπάθησα, ἀλλὰ δυστυχῶς δέν τὸ κατόρθωσα, νὰ εἶμαι κι ἐγὼ ἐκεῖ, προχθές, γιατί ἐπιθυμοῦσα σφόδρα νὰ

τοῦ θέσω δημόσια τὰ ἐξῆς ἐρωτήματα: Κύριε Ἀρχιεπίσκοπε τοῦ Πατριαρχείου, μήπως διυλίζετε τὸν κώνωπα καὶ καταπίνετε τὴν κάμηλον; (Ματθ. 23:24). Σὰς ἐνοχλεῖ πού κάποιοι σχισματικοὶ μοναχοὶ -πού ὁμως πονοῦν τὴν Πίστη τοῦ Χριστοῦ- δέν ἐγκαταλείπουν τὸ Ἅγιον Ὅρος, ἐνῶ δέν σὰς «καίγεται καρφάκι» πού ὁ Πατριάρχης μας, ἐδῶ καὶ χρόνια, ἀδιάλειπτα καὶ ἀδιάντροπα, ποδοπατεῖ τὸ Εὐαγγέλιο, περιφρονεῖ τίς Οἰκουμενικὲς Συνόδους καὶ τοὺς Ἱερούς Κανόνες καὶ ἀτιμάζει τοὺς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, παλαιούς καὶ νέους;

♦ Δέν σὰς πείραξε πού προσέβαλε βάνουσα τὸν Μέγα Φῶτιο καὶ ἄλλους Πατέρες, ἀποκαλῶντας τους «θύματα τοῦ Σατανᾶ» (Κατὰ τὴ θρονικὴ ἐορτὴ τοῦ Πατριαρχείου, τὸ 1998);

♦ Δέν σὰς ἐνοχλεῖ πού προσβάλλει ὅλους τοὺς Ἁγίους πού καταδίκασαν τὴν Παπικὴ πλάνη ἀναγνωρίζοντας, τόσο τὸν ἀμετανόητο Παπισμό, ὅσο καὶ τίς ἐκατοντάδες κακόδοξες προτεσταντικὲς ὁμολογίες, ὡς «Ἐκκλησίες τοῦ Θεοῦ»;

♦ Δέν σὰς θλίβει πού ἀτιμάζει τὴ μνήμη ὅλων τῶν Ἁγίων Νεομαρτύρων -πού ὑπέστησαν φρικτὰ μαρτύρια

* Οἱ Ψευδοεσφιγμενίτες τῆς περὶ τὸν κ. Χρυσόστομο Κατσουλιέρην ἀδελφότητος ἔχουν πρό πολλοῦ ἀντιληφθεῖ ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη εἶναι ἐναντίον των. Ἐπεστράτευσαν λοιπὸν τὴν προπαγάνδα διὰ νὰ μεταστρέψουν τὴν ἀρνητικὴν των εἰκόνα καὶ νὰ προβάλουν τὰς θέσεις των. Ἀφοῦ τύπωσαν προπαγανδιστικὰ φυλλάδια εἰς τὴν ἐλληνικὴν, ἀγγλικὴν καὶ ρωσικὴν γλῶσσαν τὰ ὅποια διένεμον δωρεάν, διεπίστωσαν ὅτι δέν ἐπέτυχον καὶ πολλὰ πράγματα. Εἰσῆλθον καὶ εἰς τὸν χώρον τοῦ διαδικτύου (ὄχι μέσω φίλων των λαϊκῶν, ἀλλ' αὐτοπροσώπως οἱ ψευδοεσφιγμενίται "Μοναχοί") συντηροῦντες ἰδικὴν ἰστοσελίδα ὅπου ἡ χολή καὶ τὸ ὄξος κατὰ τῆς παλαιφάτου ἀδελφότητος Ἑσφιγμένου καὶ τῶν Ἰνισίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ὑπερχεῖλιζει, ἀλλὰ καὶ εἰδικὴν σελίδα κοινωνικῆς δικτυώσεως ἀπ' ὅπου παροχετεύουν τὴν προπαγάνδα των. Καὶ ἐκεῖ -ὅμως- ἡ ἀπήχησις εἶναι ἐλαχίστη.

Ἐσχάτως εἰσῆλθον καὶ εἰς τὸν χώρον τοῦ θεάματος! Ἐπλήρωσαν τὴν δημιουργίαν προπαγανδιστικοῦ κινηματογραφικοῦ ἔργου "νοκυμαντέρ" ἤθην περὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀλλὰ μέ σκοπὸν τὴν προβολὴν τῆς ἐπικινδύνου ἀπόψεως ὅτι μία νεοπαγῆς ὁμάς ρασοφόρων δύναται διὰ τῆς πατριαρχικῆς μαγικῆς δυνάμεως νὰ ὑποκαθιστᾷ τὸν ὀργανισμόν παλαιφάτου καθιδρύματος καὶ νὰ διεκδικεῖ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ. Ἡ ταινία αὕτη κυκλοφορεῖ εἰς δίσκους DVD εἰς τὰ περίπτερα ὅπου ἀκριβῶς καὶ ἡ θέσις ἡ ὅποια ἀξίζει εἰς αὐτὴν, πλησίον καὶ ἄλλων ψυχοβλαβῶν ταινιῶν αἰσθησιακοῦ περιεχομένου... Ὅποια αἰσχύνει! Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ διακίνησις τῆς ταινίας διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ δέν εἶναι καὶ τοσοῦτον σημαντικὴ. Τουτοτρόπως ἡ Ψευδοεσφιγμενιτικὴ ἀδελφότης ἤρχισεν νὰ περιφέρεται ἀνά τὰς Μητροπόλεις τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας καὶ νὰ διοργανῶναι -ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν κατὰ τόπους νεοημερολογιτῶν Ἀρχιερέων- "προβολὰς" τοῦ κινηματογραφικοῦ τῶν ἔργων εἰς αἰθούσας συνδυαζομένας μετὰ ὁμιλιῶν καὶ συνεντεύξεων Ἀρχιερέων, Ἱερέων, Νομικῶν, Γραμματέων καὶ λοιπῶν ...Φαρισαίων. Ἡ εἰσοδος εἶναι ἀσφαλῶς ἐλευθέρη καὶ προσκαλοῦνται ἐκκλησιαστικοὶ καὶ πολιτικοὶ ἄρχοντες καὶ προσέρχονται (διὰ νὰ παραφράσωμεν καὶ τὸν σχετικὸν φιλοπατριαρχικὸν λογοτεχνικὸν τίτλον) ὅσοι "Θέλουν νὰ πιοῦν τὸν Βόρβορον"!

Μία τοιαύτη παράστασις ἔλαβε χώραν καὶ εἰς Θεσσαλονικὴν τὴν 3/16-4-2010, εἰς τὴν αἶθουσαν τῆς ἀποθήκης Δ' τοῦ Α' προβλήτα τοῦ Λιμένος Θεσσαλονίκης. Μεταξὺ τῶν ὁμιλιτῶν ἦταν καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως κ. Ἐλπιδοφόρος Λαμπρινιάδης. Τὰ ὅσα εἶπεν ὁ κ. Ἀρχιεπίσκοπος ἦσαν τοσοῦτον προκλητικὰ, ὥστε προέκαλεσαν τὴν ἀντίδρασιν ἀκόμη καὶ νεοημερολογιτῶν. Δύο μόλις ἡμέρας ἀργότερον ὁ νεοημερολογιτὴς ἐκπαιδευτικὸς κ. Βασίλειος Κερμενιώτης ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν ἰστοσελίδα <http://www.augoustinos-kantiotis.gr/> /Ar=11535 τὴν ἀκόλουθον ἀπάντησιν τὴν ὅποιαν ἀναδημοσίευσεν αὐτοῦσιον καὶ μέ τὸν αὐτὸν τίτλον. Αἱ φωτογραφίαι (πλὴν τῆς πρώτης) καὶ αἱ λέξανται ἐλήφθησαν ἀπὸ τὸν αὐτὸν ἰστότοπον.

ἐπειδὴ ἀρνήθηκαν νά ἀλλαξοπιστήσουν- ἰσχυριζόμενος ὅτι **καί ἄλλες Ὁρθοσκείες λατρεύουν τόν ἴδιο Θεό μ' ἐμᾶς**; Μιά ὁμολογία πού καθιστᾷ «ἀνώφελη» τή Σταυρική θυσία τοῦ Κυρίου καί στήν οὐσία ἰσοδυναμεῖ μέ ἀρνηση τοῦ Χριστιανισμοῦ!

Ὅλ' αὐτά δέν σᾶς δυσaráστησαν κύριε Ἀρχιγραμματέα; Δέν τάραξαν καθόλου τήν ἡρεμία σας; Ἐκτός κι ἂν συμφωνεῖτε κι ἐσεῖς μ' αὐτές τίς φρικτές αἰρετικές κακοδοξίες!

Ἀλλά γιατί νά σᾶς πειράζουν, ἀφοῦ στό χορό τῆς κακοδοξίας μῆκατε κι ἐσεῖς. Ἐνθυμοῦμαι τά ὅσα ἀπαράδεκτα δηλώσατε πέρυσι στήν Ἀμερική σχετικά μέ τήν... ὑποχρέωση «ἀναγνωρίσεως πρωτείου τινός στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία»! Μάλιστα, σχεδόν ἀποκαλέσατε αἰρετικούς ὅσους δέν θά συμφωνοῦσαν μ' αὐτές τίς ἀθεολόγητες ἀπόψεις πού ἐκστομίσατε! Ζηλέψατε τή «θεολογία» τοῦ Παπισμοῦ κύριε Ἐλπιδοφόρε; Ὡστόσο, ἔχετε τό... ἐλαφρυντικό ὅτι δέν εἴσθε Καθηγητής Πανεπιστημίου Θεολογίας. Ἐάν ἦσασταν ἢ ἐάν ἐπρόκειτο νά γίνετε, τό ὀλισθημά σας θά ἦταν πολύ μεγαλύτερο.

Ἦταν πολύ εὐστοχο τό σχετικό ντοκουμέντο πού δημοσίευσε ἡ ἀγωνιστική ἱστοσελίδα «Αὐγουστίνος Καντιώτης», στό ὁποῖο, στήν ἀριστερή πλευρά, ἀποτυπώνονταν οἱ ἐξωφρενικές θέσεις σας, καί στά δεξιά οἱ θέσεις τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπὶ τοῦ θέματος, τίς ὁποῖες διατύπωναν δύο Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας καί ὁ Σεβ. Μητρο-

πολίτης τῆς περιοχῆς μου, ὁ κ. Θεόκλητος.

Καί νέες ἀθεολόγητες θέσεις ἀπό τόν ἀρχιγραμματέα

Διαβάζοντας τά ὅσα ἀπίθανα καί ἀθεολόγητα εἶπε, αὐτός ὁ ρασοφόρος, στήν ἡμερίδα, θέλεις νά κλάψεις γιά τό πνευματικό κατάντημα τοῦ ἱστορικοῦ Πατριαρχείου τῶν ὀρθοδόξων!

Τό θέμα τῆς ὁμιλίας του ἦταν: «Ἐκκλησιαστική - Ἐκκλησιολογική προσέγγιση: Ἡ θέση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου».

♦ Ἀναφερόμενος στήν ἀπό δεκαετίες διακοπή τοῦ μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχη, εἶπε: «Ἡ Ἐκκλησία ἐθεώρη-

σε ὡς ἓνα βαθμό ἀναμενομένη καί λογική τήν ὑπαρξη ἀντιδράσεων σέ ἓνα θέμα, τό ὁποῖο ἀποτελοῦσε ταμπού, τροφοδοτηθέν ἀπό χίλια ἔτη σχίσματος καί μισαλλοδοξίας μεταξύ ἀνατολῆς καί δύσεως».

Ἐδῶ, ὁ Ἀρχιγραμματέας, διαπράττει δύο ὀλισθήματα: Πρῶτον, ταυτίζει τήν «Ἐκκλησία» μέ τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο. Ἐκκλησία, π. Ἐλπιδοφόρε, εἶναι καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία διαφωνοῦσε κάθετα μέ τά φιλοπαπικά ἐνδοτικά ἀνοίγματα τοῦ Ἀθηναγόρα. Μάλιστα, ὑπῆρξαν καί τρεῖς Ἀρχιερεῖς, ἀλλά καί πολλές Μονές τοῦ Ἁγίου Ὁρους, πού διέκοψαν τό μνημόσυνό του. Αὐτό τό θέμα γιατί τό ἀποκρύπτετε;

Δεύτερον, γιά ποιό «ταμπού» καί ποιὰ «μισαλλοδοξία» μιλάει ὁ κ. Ἀρχιγραμματέας; Οἱ Ἅγιοί μας πού ἀπέκοψαν καί διαχρονικά πολέμησαν τό Παπισμό, τό ἔπραξαν γιατί ἦταν «μισαλλόδοξοι» καί εἶχαν «ταμπού» ἢ γιατί οἱ δυτικοί διέστρεψαν τό δόγμα εἰσάγοντας πληθος αἰρετικῶν κακοδοξιών; Ἦταν «μισαλλόδοξος» ὁ Μέγας Φώτιος, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός, ὁ Ἅγιος Συμεών Θεσσαλονίκης, ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Πάριος, ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός καί ὁ σύγχρονός μας Ἅγιος Νεκτάριος; Ὅλοι αὐτοί οἱ πνευματοφόροι Ἅγιοι ἦταν «φανατικοί» καί «ἐμπαθεῖς» καί παρεξήγησαν τούς Δυτικούς καί ἔπρεπε νά γεννηθοῦν οἱ σημερινοί, πλήρεις «σοφίας», «ἀγάπης» καί «κατανοήσεως», λατινόφρονες Πατριάρχες, Ἀρχιερεῖς καί θεολόγοι γιά νά «λύσουν» τήν «παρεξήγηση»; Ντροπή!

Σύμφωνα μέ τά λεγόμενα τοῦ Ἀρχιγραμματέα, θά πρέπει νά διακατέχονταν ἀπό «ταμπού» καί «μισαλλοδοξία» καί οἱ νεώτερες πατριαρχικές Σύνοδοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως τῶν ἐτῶν 1722, 1727 καί 1838, οἱ ὁποῖες καταδίκασαν τόν Παπισμό! Ἀλλά τότε, τό Φανάρι ἦταν ὀρθόδοξο καί ἀναμένο, ἐνῶ τώρα αἰρετικό καί σβησμένο!

♦ «Χαρακτηρίσαντες [οἱ Ἐσφιγμενῖτες] αἰρετικούς καί τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη καί πάντας τούς Πατριάρχας καί ἀρχηγούς τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μετά τῶν Ἱεραρχῶν αὐτῶν, ἔπαυσαν νά μνημονεύουν τοῦ κανονικοῦ ὀνόματος τοῦ οἰκείου αὐτῶν ἐπισκόπου, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, μέ ἀποτέλεσμα νά ἀποκοποῦν ἀπό τό σῶμα τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας».

Καί οἱ πρωτοεεῖς φοιτητές τῆς θεολογίας γνωρίζουν ὅτι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες (ΛΑ΄ Ἀποστολικός καί ΙΕ΄ Κανόνας τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου) δίδουν τό δικαίωμα διακοπῆς μνημοσύνου, ὅταν κηρύσσεται ἀπροκάλυπτα αἵρεση. Καί ἂν οἱ Ἐσφιγμενῖτες τό ἔπραξαν ἄκαιρα, σήμερα πού ἡ παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔχει ἀποθρασυνθεῖ ἐντελῶς, διακοπή μνημοσύνου μπορεῖ νά γίνει. Μάλιστα, οἱ Κανόνες αὐτοὶ λένε ὅτι μιά τέτοια ἐνέργεια ὄχι μόνο δέν ἐγκυμονεῖ κίνδυνο σχίσματος, ἀλλά ἀντίθετα προλαμβάνει τό σχῆμα. Ἐπὶ λέξει ὁ ΙΕ΄

Κανόνας λέει: «Οὐκ Ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καὶ οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι». Συνεπῶς, π. Ἐλπιδοφόρε, αὐτοὶ πού πρέπει νά «ἀποκοποῦν ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας» εἶναι ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαῖος καὶ οἱ ὁμοϊδεάτες του Οἰκουμενιστές.

♦ «...ὑποκύψαντες [οἱ Ἐσφιγμένιτες] εἰς τὸν ἐκ δεξιῶν πειρασμόν ὅτι ἔφθασαν εἰς τοιοῦτον ὕψος ἀρετῆς, ὥστε νά εἶναι ἄξιοι νά κρίνουν τὸ ὀρθόδοξον ἢ μὴ τοῦ φρονήματος οὐχὶ μόνον τοῦ οἰκείου αὐτῶν ἐπισκόπου, ἀλλὰ συμπάσης τῆς Ὀρθοδόξου ἀνά τὸν κόσμον Ἱεραρχίας».

Στῇ θεολογικῇ Σχολῇ πού σπουδάσατε, π. Ἐλπιδοφόρε, δέν μάθατε ὅτι ὅταν κινδυνεύει ἡ πίστις ἔχουν ὑποχρέωση ἀκόμη καὶ οἱ «πέτρες» νά σηκωθοῦν καὶ νά διαμαρτυρηθοῦν; Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, γράφει: Εἶναι ἐντολὴ Κυρίου νά μὴ σιωπᾷ κάποιος σέ περίσταση πού κινδυνεύει ἡ Πίστις, διότι λέγει «ἐάν οὗτοι σιωπήσωσιν, οἱ λίθοι κεκράζονται» [Λουκ. 19, 40]. Ὡστε ὅταν πρόκειται περὶ πίστεως, δέν εἶναι δυνατόν νά πῇ κανεὶς «Εγὼ ποιὸς εἶμαι;» (Ἐπιστολὴ πρὸς Παντολέοντι Λογοθέτη, PG 99, 1321A.B, μετάφραση).

♦ «Ὁ "προεστὼς" τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως, ὡς "κατέχων τὸν Θρόνον τοῦ Θεοῦ" στό ἱερό Θυσιαστήριο, ἀνεδείχθη στή συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας ὡς καθημέρος εἰς "τόπον Θεοῦ", ὅπως ἔχει ἀποδείξει μέ τὴ διδακτορικὴ τοῦ διατριβῆ ὁ ἐπιφανὴς Ἱεράρχης τοῦ Θρόνου καὶ κορυφαῖος θεολόγος τῆς Ὀρθοδοξίας Μητροπολίτης Περγᾶμου Ἰωάννης Ζηζιούλας. Καὶ καταλήγει: "Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ Εὐχαριστίᾳ καθίσταται αὐτομάτως καὶ ἐνότης ἐν τῷ ἐπισκόπῳ"».

Κύριε Ἀρχιεπίσκοπε, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τὸ ὁποῖο φωτίζει τὴν Ἐκκλησίαν ὁδηγώντας τὴν εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν (Ιω. 16: 13) δέν περίμενε νά γεννηθεῖ ὁ Ζηζιούλας γιὰ νά ἀποδείξει μέ τὴ διδακτορικὴ του διατριβή... ὅτιδῆποτε. Ἡ θεολογία δέν εἶναι μηχανολογία ἢ μαθηματικά γιὰ νά «ἀποδείξουμε» κάποιο θεώρημα, ἀλλὰ μέθεξι τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποία μόνο οἱ Ἅγιοι ἀξιώθηκαν. Ἡ ζαλισμένη «θεολογία» τοῦ Ζηζιούλα τείνει νά καταλήξει στό ὅτι κέντρο «τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως» εἶναι, μᾶλλον, ὁ ἐπίσκοπος καὶ ὄχι ὁ Χριστός! (κι ἐδῶ ὁσμή Παπισμοῦ!)

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἐπίσκοπο πού εἶναι εἰς «τόπον Θεοῦ», θά πρέπει νά ξέρει ὁ Ἅγιος Ἀρχιεπίσκοπος, ὅτι αὐτὸ παρέχει μὲν κάποια δικαιώματα (ἀπαίτηση σεβασμοῦ, ὑπακοῆς, κ.λ.π.), ἀλλὰ, κυρίως, ἔχει τεράστιες ὑποχρεώσεις. Συνεπάγεται σταυρικὴ καὶ μαρτυρικὴ πορεία, παρόμοια μέ ἐκείνη πού ἀκολούθησε ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς, ὁ Χριστός:

♦ Ὁ Κύριος νῆστευσε 40 ἡμέρες. Οἱ σημερινοὶ ἐπίσκοποι νηστεύουν;

♦ Ὁ Χριστὸς συνέχεια ἀγρυπνοῦσε καὶ προσευχόταν γονατιστός μέ δάκρυα γιὰ τὸ ποίμνιό του. Οἱ τωρινοὶ Ἀρχιερεῖς καὶ Πατριάρχες ἐνδιαφέρονται ὅσο πρέπει γιὰ τὸ ποίμνιο πού τοὺς ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός ἢ τὸ παρακολουθοῦν ἀδιάφοροι νά τὸ κατασπαράζουν οἱ ποικιλώνυμοι προβατόσχημοι λύκοι, οἱ αἰρετικοί;

♦ Ὁ Χριστὸς εἶχε φτωχικὴ καὶ ταπεινὴ ἐμφάνιση, παρ' ὅλο πού εἶναι Θεός. Οἱ πλεῖστοι σημερινοὶ Ἀρχιερεῖς κυκλοφοροῦν μέ λιμουζίνες καὶ ἀεροπλάνα καὶ φοροῦν πανάκριβα ἄμφια, τὰ ὁποῖα ἐπιδεικνύουν σάν τίς φιλάρεσκες γυναῖκες! Ἐπίσης, ἀρέσκονται στίς κολακείες καὶ στὰ ἀλληλολιβανίσματα. Ἐτσι ἦταν ὁ Χριστός;

♦ Ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς ὁδηγήθηκε στό Γολγοθᾶ καὶ προειδοποίησε τοὺς μαθητὲς Του ὅτι κι αὐτοὶ θά μισηθοῦν καὶ θά ὑποστοῦν διώξεις. Ἐρωτοῦμε: οἱ σημερινοὶ ἐπίσκοποι καὶ Πατριάρχες διώκονται, ὑποφέρουν ὑπερασπιζόμενοι τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἢ ἀδιαφοροῦν γι' αὐτήν, γι' αὐτὸ καὶ καλοπερνοῦν, ἀφοῦ τὰ ἔχουν καλὰ μέ ὅλους τοὺς «ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας», θρησκευτικούς καὶ κοσμικούς;

♦ Ἐπίσης, ὅταν εἶσαι «εἰς τόπον Θεοῦ» δέν προσφέρεις Κοράνια. Δέν ἀποκαλεῖς «ἱερό» καὶ «ἅγιο» τὸ βιβλίο πού ἀρνεῖται τὴ Θεότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ παρακινεῖ σέ πόλεμο κατὰ τῶν χριστιανῶν, τοὺς ὁποίους κατηγορεῖ ὅτι νόθευσαν τὸ Εὐαγγέλιο!

♦ Τέλος, π. Ἐλπιδοφόρε, ὅταν εἶσαι «εἰς τόπον Θεοῦ», τὴν Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας καταφέρεις κατὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι ἐναντίων τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν!

Ὅντως, ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης εἶναι «εἰς τόπον Θεοῦ». Ἔχετε ὑπ' ὄψιν, ὅμως, ὅτι καὶ ὁ προκάτοχός του, ὁ Νεστόριος, ἦταν κι αὐτός «εἰς τόπον Θεοῦ». Καὶ βέβαια, «εἰς τόπον Θεοῦ» θά καθίσει καὶ ὁ Ἀντίχριστος (Β' Θεσ. 2:4).

Χρησιμοποίηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων κατὰ τὸ δοκοῦν

Ἐπίσης, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Πατριαρχείου, ἐπικαλέσθηκε τὸν «δ' καὶ ἡ' κανόνα τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου», καθὼς καὶ τοὺς «κανόνες λδ' τῆς Πενθέκτης

ἐν Τρούλλῳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί α' τῆς ἐν Κων/πόλεϊ Πρωτοδευτέρας Συνόδου», βάσει τῶν ὁποίων οἱ μοναχοὶ ὀφείλουν ὑπακοή στόν ἐπίσκοπό τους (ἐν προκειμένῳ, γιά τούς ἀγιορεῖτες, στόν Πατριάρχη). Σύμφωνα, π. Ἐλπιδοφόρε, ἀλλά μέ τήν αὐτονόητη προϋπόθεση ὅτι αὐτός «ὀρθοτομεῖ τόν λόγον τῆς ἀληθείας». Ὅταν ὁμως, κηρύττει ρήματα διεστραμμένα, τότε οἱ μοναχοὶ ἔχουν ὑποχρέωση νά κάνουν ἀνυπακοή, κατά τό «πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις» (Πραξ. 5:29). Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καλεῖ τούς Γαλάτες νά διώξουν καί νά ἀναθεματίσουν ἀκόμη καί τόν ἴδιο, στήν ὑποθετική περίπτωση πού ὅταν ξαναερχόταν τούς κήρυττε διαφορετικά πράγματα, ἀπ' ὅσα ἀρχικά, τούς εἶχε εὐαγγελίσει! (Γαλ. 1:8)

Ἔχετε πτυχίο θεολογίας κ. Ἀρχιγραμματέα. Δέν μάθατε ἀπό τήν ἐκκλησιαστική ἱστορία, ὅτι ὑπῆρξαν καί ἐποχές, ὅπως ἡ σημερινή, ὅπου ἦταν κακή ἡ ὑπακοή καί ἀγία ἡ ἀνυπακοή; Λόγου χάρη, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός καί ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής ἦταν ἀπλοί μοναχοί. Κι ὁμως δέν ἔκαναν «ὑπακοή». Ὁ μὲν πρῶτος κατατρόπωσε τούς εἰκονομάχους Πατριάρχες καί Ἀρχιερεῖς, ὁ δέ δεύτερος, ἀγωνίσθηκε μέ σθένος κατά τῆς ἐπικρατούσας, τότε, αἵρεσης τοῦ μονοθελητισμοῦ!

Καί **γιατί χρησιμοποιεῖτε τούς Ἱεροὺς Κανόνες «κατά τό δοκοῦν»;** Τούς Κανόνες ΞΕ' τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καί Θ', ΛΓ' τῆς Συνόδου τῆς Λαοδικείας, πού ἀπαγορεύουν ρητῶς τίς συμπροσευχές μέ ἐτερόδοξους, ἐπισείοντας τήν ποινὴ τῆς καθαίρεσης γιά τούς παραβάτες, τούς ἔχετε «καταργήσει»; Πατί; Ἐπειδὴ δέν σᾶς συμφέρουν καί ἐπειδὴ, βάσει αὐτῶν, θά πρέπει νά καθαιρεθεῖ ὁ Πατριάρχης καί οἱ ὁμοϊδεάτες τοῦ Οἰκουμενιστῆς; Καί δέν εἶναι μόνο αὐτοὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες πού ἀθετοῦν οἱ Οἰκουμενιστές. Ὑπάρχουν καί ἄλλοι πού ἀπαγορεύουν τήν εἴσοδο αἵρετικῶν κληρικῶν σέ ὀρθόδοξο Ναό... κ.λ.π.

Χάρτινος πύργος οἱ ἀγαπολογίες τῶν Οἰκουμενιστῶν

Αὐτὴ ἡ ὁμιλία, πού ἐκφώνησε ὁ Ἀρχιγραμματέας τοῦ Πατριαρχείου, ἀποτελεῖ, γιά μένα, ἀπόδειξη ὅτι ἡ «ἀγάπη» πού φαίνεται νά ξεχειλίζει ἀπὸ τίς καρδιές τῶν Οἰκουμενιστῶν εἶναι μιά «σαπουνόφουσκα». Τό εἶπε καί

ὁ Γέρων Παῖσιος¹: «Μετά λύπης μου, ἀπὸ ὅσους φιλενωτικούς ἔχω γνωρίσει, δέν εἶδα νά ἔχουν οὔτε ψίχα πνευματικῆς οὔτε φλοιοῦ. Ξέρουν ὁμως, νά ὁμιλοῦν γιά ἀγάπη καί ἐνότητα, ἐνῶ οἱ ἴδιοι δέν εἶναι ἐνωμένοι μέ τόν Θεό, διότι δέν τὸν ἔχουν ἀγαπήσει» («Παρακαταθήκη» τεῦχος 52 τοῦ 2007). Οἱ φουκαράδες σχισματικοί² μοναχοὶ τῆς Ἑσφιγμένου, τραβοῦν τὰ πάνδεια, λόγῳ τῆς, ἀδιάκριτης ἔστω, ὑπερευαισθησίας τους στά θέματα τῶν ὀρθόδοξων παραδόσεων. Ἐρωτῶ: **Ἀπὸ τούς ὡκεανούς ἀγάπης τοῦ κ. Βαρθολομαίου πρὸς τόν παναιρετικό Πάπα, δέν περισσεύει καμμιὰ σταγόνα καί γι' αὐτούς τούς ταλαίφωρους ἀδελφούς μας;**

Εἶπε ὁ Ἀρχιγραμματέας:

♦ «Ὁμοιάζουν [οἱ Ἑσφιγμενίτες] μέ ὅσους χαρακτηρίζει ὁ Κύριος ὡς κλέπτας τῆς ποίμνης, λυμαινόμενους αὐτήν καί μὴ εἰσερχομένους διὰ τῆς θύρας, ἀλλὰ νύκτωρ, ἐν κρυπτῷ καί παραβύστω».

Πατέρα Ἐλπιδοφόρε, μέ «κλέπτας τῆς ποίμνης, λυμαινόμενους αὐτήν καί μὴ εἰσερχομένους διὰ τῆς θύρας» ὁμοιάζουν οἱ φίλοι σας οἱ Οἰκουμενιστές. Ἄν εἰσερχονταν διὰ τῆς «θύρας», πού εἶναι ὁ Χριστός (Ιω. 10:7), θά ἀγαποῦσαν τὰ πρόβατα καί δέν θά τὰ παρέδιδαν στοὺς νοητοὺς «λύκους» τοῦ Παπισμοῦ καί τοῦ Π.Σ.Ε.

Ὅσον ἀφορᾷ τό «ἐν κρυπτῷ καί παραβύστω», αὐτὴ ἡ τακτικὴ εἶναι ἰδίωμα τῶν Οἰκουμενιστῶν (καί τοῦ πονηροῦ πνεύματος πού τούς ὑποκινεῖ), πού ἐνῶ εἶναι ἰσχνὴ μειοψηφία μέσα στήν Ἐκκλησία, ἐπειδὴ βρίσκονται σέ ὑψηλές θέσεις, περνοῦν τὰ δικά τους θελήματα, καταλύοντας τό σύστημα τῆς Συνοδικότητος. Τήν οὐσιαστικὴ κατάλυση τῆς Συνοδικότητος κατεῖγγελε καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας κ. Στυλιανός.

♦ «Πολλὴν ἔκαμε ὑπομονὴ τόσο τό Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ὡς Μήτηρ Ἐκκλησία, ὅσο καί ἡ Ἱερά Κοινότης, ὡς ἐν Χριστῷ ἀδελφότης μεριμνῶσα γιά τὴ σωτηρία καί τὴν ἀνάνηψή τους ἐκ τῆς πλάνης».

Πράγματι, κ. Ἀρχιγραμματέα, «πολλὴν ὑπομονὴ ἔκαμε» τόσο τό Ἅγιον Ὅρος ὅσο καί οἱ Ἑλλαδίτες Ἀρχιερεῖς μέ τόν ἀθεόφοβο προϊστάμενό σας. Καλὰ θά εἶναι νά ἐγκαταλείψουν τὴν τακτικὴ τοῦ στρουθοκαμηλισμοῦ καί νά ὑπερασπίσουν τὴν ἀτιμαζόμενη ἀπ' αὐτόν, Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἐτσι, ὑπάρχει ἐλπίδα, λόγῳ τοῦ «ραψίσματος» πού θά δεχθοῦν οἱ Οἰκουμενιστές, νά συνέλθουν καί νά «ἀνανήψουν ἐκ τῆς πλάνης».

♦ «Δέν ἀρκέστησαν στήν ἰδίᾳ πλάνη, ἀλλὰ ἐξήσκησαν καθ' ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια συστηματικὴ προσπάθεια νά παρασύρουν στήν ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας πνευματικὴ ἀπώλεια καί ἄλλους πιστοὺς καί κληρικούς, διαδίδοντας μέ κάθε τρόπο τίς δοξασίες τους».

Αὐτὴ ἡ κατηγορία «ταιριάζει-γάντι» γιά τούς Οἰκουμενιστές, πού, τόν τελευταῖο καιρὸ, ἐπιδίδονται σέ μιά πρωτοφανὴ προπαγάνδα τῶν κακοδοξιῶν τους, μέσῳ νεοεκδοθέντων ἐντύπων, ἡμερίδων, τοῦ διαδικτύου, κ.λ.π.

Πάντως, ἂν μέ τά λόγια αὐτά ἐννοεῖ, ὁ κ. Ἀρχιγραμματέας, ὅτι οἱ Ἑσφιγμενῖτες ἐνημερώνουν τόν κόσμο γιά τήν αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, θά σημείωνα ὅτι καλὰ θά κάνουν νά τοὺς μιμηθοῦν καί οἱ ὑπόλοιπες Μονές τοῦ Ἁγίου Ὄρους, καθὼς καί οἱ δεσποτάδες μας, οἱ ὁποῖοι κρατοῦν τόν πιστό λαό στό σκοτάδι.

♦ «Δέν εἶναι πρώτη φορά πού ἡ Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζει τέτοιες καταστάσεις» [σάν αὐτό τῆς Μονῆς Ἑσφιγμένου].

Θά ἔλεγα στὸν π. Ἐλπιδοφόρο ὅτι «δέν εἶναι πρώτη ἢ φορά πού ἡ Ἐκκλησία» βρίσκεται ὑπὸ τὴν κυριαρχία μιᾶς αἵρεσης, ὅπως αὐτῆς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἄς θυμηθοῦμε τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀρειανισμοῦ.

Σημεῖο τῶν καιρῶν: «Ὁρθόδοξος» Πατριάρχης βραβεύεται ἀπὸ τοὺς ἀρνητὲς τοῦ Χριστοῦ!

Κολακεῖες πρὸς τοὺς ἀρχιοικουμενιστές

Ἐν συνεχείᾳ, ὁ Ἀρχιγραμματέας τοῦ Πατριαρχείου, πλέκει τὸ ἐγκώμιο τῶν δύο κορυφαίων Οἰκουμενιστῶν σέ τέτοιο βαθμό, ὥστε ἀναρωτήθηκα «γιατί τὸ κάνει αὐτό; Ἐπιδιώκει τίποτα; Ἐν τέλει, σέ ποιούς ἀπευθύνεται; Στους παριστάμενους τῆς Ἡμερίδας ἢ στὸν Πατριάρχη καί στὸν Περγάμου;». Ἀκοῦστε τί εἶπε γι' αὐτούς: «...ὁ ἐπιφανὴς Ἱεράρχης τοῦ Ὁρόνου καί κορυφαῖος θεολόγος τῆς Ὁρθοδοξίας Μητροπολίτης Περγάμου Ἰωάννης Ζηζιούλας! Καί γιὰ τὸν Παναγιώτατο: «ὁ νῦν εὐκλεῶς Πατριαρχεὺν Αὐθέντην καί Δεσπότην ἡμῶν Παναγιώτατος κ. κ. Βαρθολομαῖος»!

Κύριε Λαμπρυνιάδη, «Αὐθέντης ἡμῶν» μέ κεφαλαῖο ἄλφα καί «Δεσπότης ἡμῶν» μέ κεφαλαῖο δέλτα, καλεῖται μόνον ὁ Θεός! Ἐπίσης, ἂν καί αὐτὸ καταχρηστικά χρησιμοποιεῖται γιὰ τοὺς μητροπολίτες, καί τὰ «κ.κ.» εἶναι τὰ ἀρχικά τῶν λέξεων «Κύριος Κύριος» μέ τίς ὁποῖες κλήθηκε μόνον ὁ Θεός (Ιεζ. 12:10, Ἀμώς 5:3, Κριταί 2:1, κ.ἄ.) Ὅσον ἀφορᾷ τὸ «εὐκλεῶς Πατριαρχεὺν»... καλύπτεται νά μὴν τὸ σχολιάσουμε!

Πάντως, ἄς μοῦ ἐπιτρέψει ὁ π. Ἐλπιδοφόρος -διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον- νά τοῦ πῶ ὅτι εἶναι χίλιες φορές προτιμότερο νά γίνει ἕνας ἄσχημος μοναχὸς τοῦ Ἁγίου

Ὄρους, ἔστω καί τῆς σχισματικῆς³ Μονῆς Ἑσφιγμένου, παρά νά γίνει Πατριάρχης καί νά κινδυνεύσει ἡ σωτηρία τῆς ἀθάνατης ψυχῆς του. «Τί γάρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος ἔαν τὸν κόσμον ὅλον κερδίῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ;» (Ματθ. 16:26).

Νά ἐκδιωχθοῦν πρῶτα οἱ «καταληψίες» τοῦ Πατριαρχείου καί ἔπειτα οἱ τῆς Μονῆς Ἑσφιγμένου

Πρὸς τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας του, ὁ Ἀρχιγραμματέας τοῦ Πατριαρχείου, ἀγανακτισμένος εἶπε: «Ἡ Ἐκκλησία ἔδωσε τὴ λύση. Ἡ Μονὴ Ἑσφιγμένου ἔχει τὴν ἀδελφότητά της [ἐννοεῖ τὴν νέα συνοδεία πού μένει στὶς Καρυές]. Διάλογος πλέον μέ τοὺς κατέχοντες τὸ κτιριακὸ συγκρότημα τῆς Μονῆς δέν μπορεῖ νά γίνει παρὰ μόνον μέ προοπτικὴ εἴτε τὴν ἐν μετανοίᾳ ἔνταξή τους στὴν κανονικότητα καί στὴν ὑπὸ τὸν Ἡγούμενο ἀδελφότητα, εἴτε τὸν τρόπο καί τὸ χρονοδιάγραμμα τῆς ὀριστικῆς ἀποχωρήσεώς τους ἀπὸ τὸν Ἱερό τόπο. Γένοιτο!».

Κύριε Λαμπρυνιάδη, ποιὸ εἶναι τὸ μείζον: ἡ αἵρεση ἢ τὸ σχίσμα; Προφανῶς τὸ πρῶτο. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Θεός μας εἶναι Θεὸς δικαιοσύνης, πιστεύω ὅτι τὸ δικαιότερο θά ἦταν νά ἐκδιωχθοῦν πρῶτα ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο οἱ Οἰκουμενιστές καί ἔπειτα οἱ Ἑσφιγμενῖτες ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος. Προσευχόμαστε στὸ Θεὸ νά μᾶς χαρίσει ἕνα νέο «Μάρκο Εὐγενικό», πού θά πάρει τὸ «φραγγέλιο» καί θά ἐκβάλλει ὄχι ἀπὸ τὸν περίβολο (Ιω. 2:15), ἀλλὰ μέσα ἀπὸ τὸ Ναὸ τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ πού προσέβαλλαν καί μαγάρισαν μέ τίς κακοδοξίες τους τὸν ἱερό καί ἱστορικὸ Πατριαρχικὸ Θρόνο. Πιστεύω ὅτι ἂν συμβεῖ αὐτό, τότε θά λυθεῖ αὐτόματα καί τὸ ζήτημα τῆς Μονῆς Ἑσφιγμένου, διότι μὴ οὐσης τῆς αἵρεσης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, οἱ ἀδελφοὶ δέν θά ἔχουν κανένα πλέον λόγο νά μὴν ἐνσωματωθοῦν στὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ⁴. Γένοιτο!

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ὡς νεοημερολογίτης καί εἰς νεοημερολογίτην ἀπευθυνόμενος ὁ συντάκτης δικαιούται νά ἐπικαλεῖται τὸν γέροντα Παῖσιον. Ἡμεῖς δέν ἀποδεχόμεθα τοῦτον ὡς αὐθεντίαν.

2. Κατὰ τὸν νεοημερολογίτην συντάκτην οἱ Ἑσφιγμενῖται Μοναχοὶ θεωροῦνται σχισματικοί. Μεταξύ νεοημερολογιτῶν καί παλαιοημερολογιτῶν, μνημονευτῶν Ἀγιορειτῶν καί ζηλωτῶν ὑφίσταται σχίσμα. Τοῦτο εἶναι μία πραγματικότης. Ὁ ἰστάμενος εἰς τὴν μία πλευράν θεωρεῖ τοῦ ἀπέναντι σχισματικούς. Καθ' ἡμᾶς σχισματικοὶ εἶναι οἱ νεοημερολογίται, οἱ τὴν καινοτομίαν εἰσαγάγοντες καί ἐπιπροσθέτως οἱ τὴν αἵρεσιν τοῦ οἰκουμενισμοῦ φρονούντες εἶναι ἐπιπλέον καί αἱρετικοί.

3. Βλέπε προηγούμενην ὑποσημείωσιν

4. Οἱ Ἑσφιγμενῖτες δέν εἶναι ἀποκεκομμένοι ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ μάλλον οἱ Οἰκουμενιστές καί οἱ κοινωνοῦντες μετ' αὐτῶν.

“Όταν οί Τούρκοι έκπολίτισαν τόν κόσμο”*

του Καθηγητού κ. Clive Foss

Η τουρκική θεώρηση τής Ιστορίας, καίτοι χαλκευμένη κατά τόν άρθρογράφο, απέτέλεσε μιά τολμηρή προσπάθεια νά ξαναγραφεί ή ιστορία έτσι πού νά εἶναι κατάλληλη γιά ἕνα νέο τουρκικό ἔθνος καί παρά τίς μυθικές ιδέες της, ἐξυπηρέτησε τό σκοπό της ἀφοῦ ἄσκησε μιά ἐπίδραση πού δέν ἔχει πλήρως ἐκλείψει. (Παρατήρησις τοῦ Μεταφραστοῦ)

Ο Mustafa Kemal, ἡ Ataturk, ὅπως ἔμεινε στήν ἱστορία, ὁ ἀδιαμφισβήτητος κυβερνήτης τής Τουρκίας ἀπό τό 1923 μέχρι τό 1938, συμπαθοῦσε πολύ τίς νέες γυναῖκες - μέχρι σημείου νά υἱοθετήσει τέσσερις ἀπό αὐτές. Ἡ μία, ἡ Afet, ἦταν δεκαοκτώ ἐτῶν φοιτήτρια τής ἱστορίας, τήν οἰκογένεια τής ὁποίας ὁ Kemal εἶχε γνωρίσει στή γενέτειρά του τή Θεσσαλονίκη. Ὅπως καί τά ἄλλα κορίτσια, τήν ἐνθάρρυνε νά συνεχίσει τίς σπουδές της, ὥστε τελικά νά πάρει διδακτορικό καί νά ἀνεβεῖ ψηλά στό Τουρκικό ἱστορικό κατεστημένο. Σύμφωνα μέ τή διήγησή της, μιά ἡμέρα τοῦ 1929, ἐπισκέφθηκε τόν «Γαζή» (ἕνα προσφιλές προσωνύμιο τοῦ Kemal, πού σημαίνει «Νικητής τῶν Ἀπίστων») μέ ἕνα πρόβλημα. Εἶχε διαβάσει σέ ἕνα Γαλλικό βιβλίο γεωγραφίας ὅτι οἱ Τούρκοι κατάγονταν ἀπό τήν κίτρινη φυλή καί γενικῶς θεωροῦνταν κατώτερης κλάσης ἀνθρώπινα ὄντα. Αὐτό προκάλεσε τήν ἀντίδραση τοῦ Kemal, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνοιχτόχρωμα μαλλιά καί γαλάζια μάτια. «Ὁχι, αὐτό δέν μπορεῖ νά εἶναι ἀλήθεια» εἶπε «πρέπει νά ἀσχοληθοῦμε μέ αὐτό τό ζήτημα».

Ὁ Kemal ἦταν ἀποφασισμένος νά διαψεύσει τήν ἄποψη ὅτι οἱ Τούρκοι ἀνήκαν στήν κίτρινη φυλή, ὅτι

ἦταν ἀνίκανοι νά δημιουργήσουν πολιτισμό, καί ἰδιαιτέρως ὅτι θά μπορούσε ὁποιοσδήποτε ἄλλος νά διεκδικήσει ἱστορικούς τίτλους στήν κοιτίδα τῶν Τούρκων, τή Μικρά Ἀσία. Θέλησε νά πληροφορηθεῖ ποιοί ἦταν οἱ πρῶτοι κάτοικοι τής Τουρκίας, πῶς δημιουργήθηκε ὁ πρῶτος Τουρκικός πολιτισμός καί ἀπό ποιούς, καί ποιά ἦταν ἡ θέση τής Τουρκίας στήν παγκόσμια ἱστορία. Ρίχτηκε μέ ζήλο στό σχέδιο, κλέβοντας χρόνο ἀπό τίς κρατικές ὑποθέσεις. Συγκρότησε μιά μεγάλη ἱστορική βιβλιοθήκη καί διέταξε ἐμπειρογνώμονες νά τήν μελετήσουν. Ὑπουργοί, καθηγητές καί δάσκαλοι διατάχθηκαν νά τά μελετήσουν καί νά ἀναφέρονται στόν ἴδιο. Ὅπου καί νά βρισκόταν ὁ «Γαζή» - στήν Ἀγκυρα ἢ τήν Κωνσταντινούπολη ἢ στήν προσφιλή του λουτρόπολη, στό πλοῖο ἢ στό τρένο - ἔβρισκε χρόνο νά ἐργάζεται καί νά ὀργανώνει συναντήσεις πού διαρκοῦσαν μέχρι ἄργά τή νύχτα. Ἐκανε συζητήσεις στό τραπέζι τοῦ δείπνου, πού ἦταν κατάφορτο μέ βιβλία καί χαρτιά, σέ ἕνα δωμάτιο πού ἔμοιαζε καί λειτουργοῦσε σάν σχολεῖο.

Ἡ ἔκδοση τής *Ἱστορίας* γιά σχολική χρήση περιελάμβανε ἀπεικονίσεις τής πρωτόγονης καταστάσεως τοῦ Αἰγυπτιακοῦ πολιτισμοῦ πρὶν φτάσουν οἱ Τούρκοι τήν 4η χιλιετία π.Χ. γιά νά διδάξουν τοὺς ἰθαγενεῖς πῶς νά καλλιεργοῦν τή γῆ καί πῶς νά ὀργανώσουν τό κράτος τους!

Μιά ἐπιτροπή διδασκάλων καί πολιτικῶν προσώπων ὀργάνωσαν τό σχέδιο, τό ὁποῖο τελοῦσε ὑπό τήν προσωπική διεύθυνση τοῦ Kemal. Τά μέλη της δούλεψαν γρήγορα καί ἐτοίμασαν τό προκαταρκτικό δοκίμιο μιᾶς νέας ἱστορίας τό 1930. Ὁ Kemal τό μελέτησε μέ προσοχή σελίδα πρὸς σελίδα, διορθώνοντας πολλά λάθη. Διέταξε τήν ἐπιτροπή νά ἐντοπίσει καί νά μελετήσουν τά μεγάλα κράτη πού δημιούργησαν οἱ προπάτορές τους, στηριζόμενοι σέ τεκμήρια καί νά μή διστάζουν νά πα-

*Κατά καιροὺς ἀναφύεται τό ζήτημα τής ἀναδιατυπώσεως τής *Ἱστορίας* μας ἀπό διαφόρους λεγομένους «ἐκσυγχρονιστές» παράγοντες τής παιδείας μας, ἔτσι ὥστε νά μή κακοκαρδίζουμε τοὺς ἐξ ἀνατολῶν γείτονες. Θέλουν νά ἀποσιωποῦμε ἢ νά ὑποβαθμίζουμε ἱστορικά γεγονότα. Ἄς δοῦμε ὅμως πῶς οἱ γείτονές μας ἐκμεταλλεύτηκαν τήν ἱστορία γιά νά διαμορφώσουν τήν τουρκική ἐθνική συνείδηση καί φουσκώσουν τόν λαό αὐτό μέ ὑπερυφάνεια γιά τό ...ἐνδοξο ἱστορικό τοὺς παρελθόν, γιά τό ὁποῖο θά ἔπρεπε ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα νά τοὺς ὀφείλει εὐγνωμοσύνη! Φυσικά, τέτοιο ἐνδοξο παρελθόν δέν ὑπῆρχε, ὁπότε ἔπρεπε νά τό ἐπινοήσουν. Ὁ Καθηγητής κ. Clive Foss στό ἄρθρο πού ἀκολουθεῖ, καί δημοσιεύθηκε στό Ἀγγλικό περιοδικό *History Today* (Αὐγ. 2005, σελ. 10-16), προσπαθεῖ νά μᾶς δείξει πῶς Κεμάλ Ἀτατούρκ ξαναἔγραψε τήν *Ἱστορία* μέσα στά πλαίσια τής προσπάθειάς του νά «ἐκσυγχρονίσει» τό Τουρκικό ἔθνος. Αὐτό δείχνει οἱ κατά καιροὺς ἐμφανιζόμενοι πάσης φύσεως «ἐκσυγχρονιστές» ἔχουν τήν τάση νά ξαναγράφουν τήν *Ἱστορία*, ἔστω καί ἂν τό ἀποτέλεσμα εἶναι ἐντελὸς ἐξωπραγματικό.

Ὁ Clive Foss εἶναι Ἐπισκέπτης Καθηγητής στό Trinity College τής Ὁξφόρδης. Διδάσκει ἐπίσης σχετικὰ μέ τά δικτατορικά καθεστώτα στό Georgetown University, Washington DC (ἕνας δικτατορολόγος εἶναι ὁ πλέον κατάλληλος νά γράψει σχετικὰ μέ τόν Κεμάλ). Ἡ μετάφραση εἶναι τοῦ Δρ. Γρηγορίου Σκαμπαρδώνη, Ὑποστρατήγου Ὑγειονομικοῦ ἐν ἀποστρατεία, ἐνῶ οἱ φωτογραφίες ἐλήφθησαν ἀπό τό προαναφερθέν περιοδικό.

ραδέχονται την άγνοιά τους. «*Τό νά γράψεις τήν ιστορία είναι τό ίδιο σημαντικό όσο καί νά τήν δημιουργήσεις*», έγραψε. Μέχρι τό 1931, προέκυψε ένα τετράτομο έργο, τό όποιο είχε άπλά τόν τίτλο *Ιστορία*, καί προοριζόταν γιά διδασκαλία στό Γυμνάσιο, σέ μιά έποχή πού υπήρχαν λίγες μόνο ευκαιρίες γιά ανώτερη εκπαίδευση. Ο Mustafa Kemal διάβαζε καί διόρθωνε τά δοκίμια. Τά κείμενα έγιναν αντικείμενο υποχρεωτικής διδασκαλίας μέ ισχύ Έρών Κανόνων γιά περισσότερο από μιά δεκαετία καί αποτέλεσαν τή βάση απλούστερων βιβλίων προορισμένων γιά τούς μικρότερους μαθητές τών κατώτερων σχολείων.

Στό τέλος του 1ου Παγκοσμίου Πολέμου ή Τουρκία ήταν ένα ήττημένο καί ταπεινωμένο έθνος καί έτσι παρέμεινε, μέχρις ότου ό Mustafa Kemal πήγε στή Μικρά Ασία τό 1919. Έκεί, όργάνωσε τήν αντίσταση πού σύντομα εξελίχθηκε σέ ισχυρό έθνικιστικό κίνημα μέ τό στρατηγείο του στήν Άγκυρα, δηλαδή μιά αντίπαλη κυβέρνηση πρós εκείνη του Σουλτάνου, ό όποιος βρισκόταν κάτω από τόν έλεγχο τών νικητών Συμμάχων. Ο Kemal δέχθηκε τή βοήθεια τής Σοβιετικής Ένωσης, ήλθε σέ συνεννόηση μέ τούς Γάλλους καί νίκησε τόν Έλληνικό Στρατό, ό όποιος είχε εισβάλει βαθιά στό έσωτερικό τής Μικράς Ασίας. Όταν ή συνθήκη τής Λωζάννης τό 1923 αναγνώρισε τήν ανεξάρτητη Τουρκική δημοκρατία, ό Kemal είχε πετύχει νά στήσει ένα νέο καί νικηφόρο κράτος, μέ όμοιογενή ως επί τό πλείστον Τουρκικό πληθυσμό, πάνω στά έρείπια του εξαθλιωμένου κοσμοπολίτικου Όθωμανικού κράτους. Στά επόμενα λίγα χρόνια, ξεκίνησε μιά εκπληκτική σειρά μεταρρυθμίσεων, οι όποιες αποκαθήλωσαν τό Ίσλάμ, εισήγαγαν τούς νόμους τών κρατών τής Δύσης, καί εξανάγκασαν σιγά-σιγά τούς Τούρκους νά αρχίσουν νά σκέφτονται σάν Ευρωπαίοι. Μέχρι τό 1929, ό Kemal διατηρούσε τόν στιβαρό έλεγχο ενός μονοκομματικού κράτους, κατ' ουσία μιās δικτατορίας.

Τό νέο κράτος αισθανόταν έντονη τήν ανάγκη τής αυτοεκτίμησης, σάν τρόπο επιβεβαίωσης τής θέσης του μεταξύ τών πολιτισμένων έθνών -αυτών πού γιά τόν Kemal εκπροσωπούσαν τά ευρωπαϊκά κράτη. Οι Ευρωπαίοι, έν τούτοις, διατηρούσαν άρνητική εικόνα γιά τούς Τούρκους, τούς όποιους προηγουμένως θεωρούσαν ως αίμοβόρους καί βίαιους κατακτητές, «οί Φοβεροί Τούρκοι», ένω πιό πρόσφατα ήταν «ό Μεγάλος Άσθενής τής Ευρώπης». Οι ίδιοι οι Τούρκοι βρίσκονταν σέ σύγχυση ως πρós τήν ταυτότητά τους. Στό παρελθόν αποκαλούνταν Όθωμανοί, κυβερνήτες μιās εκτεταμένης αυτοκρατορίας πού περιελάμβανε όλη τήν Έγγύς Άνατολή, τή Βόρεια Άφρική καί μεγάλο μέρος τής Ευρώπης. Επίσης ήταν Μουσουλμάνοι καί ό σουλτάνος τους ήταν ό επικεφαλής του Ίσλάμ, χαλίφης καί διάδοχος του Προφήτη. Τώρα ή αυτοκρατορία είχε διαλυθεί, καί οι Τούρκοι, όνο-

μα πού κατά παράδοση χρησιμοποιούνταν μόνο γιά τούς χωρικούς, ήταν οι ήγέτες ενός σύγχρονου προοδευτικού κράτους.

Στό σημείο αυτό, ό Mustafa Kemal έστρεψε τήν προσοχή του στήν ιστορία, επειδή κατά τήν άποψη του ένα μεγάλο έθνος έχει ανάγκη νά στηρίζεται σέ ένα σπουδαίο παρελθόν. Δέν μπορούσε κανείς νά άντλήσει περηφάνεια από τήν ιστορία του Ίσλάμ, από τό όποιο τό έθνος αγωνιζόταν νά αποστασιοποιηθεί, ούτε από τούς Όθωμανούς, ούτε θεωρούσε σωστή τήν ευρέως διαδεδομένη άποψη ότι τό Τουρκικό κράτος προήλθε από μιά φυλή μέ 400 σκηνές. Η ιστορία πού υπήρχε δέν είχε πιά καμιά χρησιμότητα, ειδικά μετά τήν εισαγωγή του νέου Λατινικού αλφαβήτου από τόν Kemal, ή χρησιμοποίηση του όποιου κατέστη υποχρεωτική από τό 1929, αντικαθιστώντας τό δύσκολο στήν εκμάθηση καί γραφή, αλλά καί ακατάλληλο Άραβικό αλφάβητο. Αυτό σήμαινε ότι έπρεπε νά εκδοθούν γρήγορα νέα βιβλία γιά κάθε θέμα, ώστε νά μεταδώσουν στους νέους τόν σύγχρονο τρόπο σκέψης καί νά τούς αποκόψουν από τήν Όθωμανική κληρονομιά. Η *Ιστορία* ήταν τό σπουδαιότερο έργαλείο τών αλλαγών πού συνέβαιναν στήν εκπαίδευση, όσον άφορά τήν όλη περί Τουρκίας αντίληψη, καί στους Τούρκους.

Ο πρώτος τόμος, ό όποιος ασχολείτο μέ τήν Αρχαιότητα, ήταν ό πιό πρωτότυπος, δεδομένου ότι διέτύπωνε τήν αποκαλούμενη *Τουρκική Θεώρηση τής Ιστορίας*. Σύμφωνα μέ αυτόν, **όλοι οι πολιτισμοί προήλθαν από τούς Τούρκους ή έπηρεάστηκαν βαθύτατα από αυτούς**. Αυτή ή ριζοσπαστική καί νεωτεριστική άποψη παρουσίαζε τούς Τούρκους ως ένα αρχαίο έθνος, πού δέν ήταν καθόλου κατώτερο από τά άλλα, καί μάλιστα πολύ πιό σημαντικό από όποιοδήποτε θά μπορούσε κανείς νά φανταστεί. Έβαξε τούς Τούρκους **στό κέντρο του πολιτισμού**. Τό κείμενο ήταν τολμηρό, έφευρετικό καί απολύτως φανταστικό.

Σύμφωνα μέ τήν *Ιστορία*, οι Τούρκοι τό 10.000 π.Χ. ζούσαν γύρω από μιά μεγάλη έσωτερική θάλασσα πού καταλάμβανε μεγάλο μέρος τής Κεντρικής Ασίας μεταξύ τής Κασπίας, του Indokush καί τών Ίμαλαίων. Εκεί ανέπτυξαν τή μεταλλουργία, εξημέρωσαν ζώα καί ανακάλυψαν τίς τεχνικές τής καλλιέργειας τής γής. Στό τέλος τής Περιόδου τών Παγετώνων, έν τούτοις, ή έσωτερική αυτή θάλασσα άρχισε νά ξηραίνεται. Λίμνες καί έλη αντικατέστησαν τή θάλασσα, οι βόρειοι άνεμοι συσώρευσαν μάζες άμμου καί οι συνθήκες κατάντησαν απρόσφορες γιά τά εκατομμύρια τών οικιστών. Ευτυχώς, ή μεταβολή του κλίματος άνοιξε δρόμους έξόδου από τήν αρχική πατρίδα, **καί οι Τούρκοι μετανάστευσαν πρós όλες τίς διευθύνσεις**. Όσοι παρέμειναν έγιναν νομάδες, προσαρμόζοντας τή ζωή τους στίς νέες συνθήκες (καί εξαφανίσθηκαν από τή διήγηση τής

Χωρικοί της Ανατολίας «μελετούν» τη νέα αλφάβητο που τους επέβαλε ο Κεμάλ.

Ιστορίας, ή οποία περιέργως παύει πιά να αναφέρεται σ' αυτούς τους ιθαγενείς Τούρκους).

Η πρώτη ομάδα μεταναστών εγκαταστάθηκε σέ ένα οικείο περιβάλλον, στή Βόρεια Κίνα στήν περιοχή του Κίτρινου Ποταμού, όπου μετέφερε τίς τεχνικές καί τόν πολιτισμό της καί εγκαταστάθηκε ως άριστοκρατία πολεμιστών περί τό 7000 π.Χ. Άλλοι κατευθύνθηκαν πρός τήν Ίνδία, όπου συνάντησαν φυλές προϊστορικών πληθυσμών, ανθρώπων μέ σκοῦρο δέρμα πού ζούσαν σέ αγέλες, ὅπως οἱ πίθηκοι. Οἱ Τούρκοι τούς ἀπώθησαν πρός τόν νότο καί ἐγκατέστησαν ἕναν πολιτισμό, ὁ ὁποῖος ἀποκαλύφθηκε ἀπό τίς ἀνασκαφές στή Harappra καί τό Mohenjo Daro στήν κοιλάδα τοῦ Ίνδου Ποταμοῦ (ή *Ιστορία* ἔκανε ἐκτεταμένη χρήση τῆς ἀρχαιολογίας). Ἡ Ίνδία, στήν πραγματικότητα, εἶχε ἀπό μακροῦ Τουρκική παρουσία οἱ Τούρκοι Ἀρειοί (Ariler) ἔφθασαν ἀπό τήν Κεντρική Ἀσία περί τό 1500 π.Χ. τούς ἀκολούθησαν οἱ Τούρκοι Saka καί Kushhan. **Ἀκόμα καί ὁ Βούδας ἦταν Τούρκος** (Τό ὄνομα τῆς φυλῆς του, Σάκια, προφανῶς προερχόταν ἀπό τούς Σάκες).

Αὐτό φαίνεται νά εἶναι ἀπόλυτα ἀνόητο, εἰδικά δεδομένου ὅτι ἦταν προφανές ὅτι οἱ Κινέζοι καί οἱ Ίνδοί δέν ἦταν Τούρκοι. Ὑπῆρχε μιᾶ εὐκολή ἐξήγηση: οἱ Τούρκοι ἔφθασαν ἐκεῖ, ἔφεραν τόν πολιτισμό, καί μετά ἀναμίχθηκαν καί ἀπορροφήθηκαν ἀπό τόν γηγενή πληθυσμό - ἀκριβῶς ὅπως καί οἱ πρόγονοι τῶν Βουλγάρων (οἱ ὁποῖοι σύμφωνα μέ τήν *Ιστορία* ἦταν ἐπίσης Τούρκοι) ἀφομοιώθηκαν ἀπό τούς ντόπιους Σλαούς.

Πολύ πιό σημαντικές γιά τό μέλλον ὑπῆρξαν οἱ ἐξελίξεις στήν Ἑγγύς Ἀνατολή, στήν ὁποία οἱ μετανάστες Τούρκοι ἔφθασαν ἀπό τόν δρόμο νοτίως τῆς Κασπίας. Ἐφεραν μαζί τους τήν τεχνογνωσία τῶν ἀρδεύσεων καί τῶν ἀποξηραντικῶν ἔργων σέ μιᾶ χώρα μέ ἔλη καί ἐγκαθίδρυσαν τά πρῶτα ὀργανωμένα Τουρκικά κράτη καί πόλεις στή Σουμερία καί τό Ἑλάμ. Οἱ Σουμεριοί **ἀνέπτυξαν τό πρῶτο σύστημα γραφῆς** (τό ὁποῖο ἔφεραν ἀπό τήν Κεντρική Ἀσία), καί τό χρησιμοποίησαν γιά νά ἐκφράσουν γραπτῶς **τήν Τουρκική γλῶσσα**. Ἡ ἀρχαιολογία ἀποκάλυψε τό μεγαλεῖο τοῦ πολιτισμοῦ τους. Ἀπό ἐκεῖ, γύρω στό 5000 π.Χ., οἱ Τούρκοι εἰσῆλθαν στήν ἱερή γι' αὐτούς γῆ τῆς Ἀνατολίας καί 1.000 χρόνια ἀργότερα ἱδρυσαν τόν Τουρκικό Χιττιτικό (Eti) πολιτισμό. Ὅλα αὐτά ἐπιβεβαιώθηκαν μέ ἀνασκαφές στή Μικρά Ἀσία. Ἡ γλῶσσα τῶν Χιττιτῶν, σύμφωνα μέ τήν *Ιστορία*, ἦταν Τουρκική, ὄχι Σημιτική ἢ Ἰνδο-Εὐρωπαϊκή. Ὁ τόμος συνεχίζει μέ τή διήγηση τῆς ἱστορίας τῶν Χιττιτῶν μέ κάποιες λεπτομέρειες. Παράλληλα μέ τούς Eti ἦρθαν καί οἱ Traklar (Θράκες), οἱ ὁποῖοι **ἱδρυσαν τήν Τροία** (ή ἀρχαιολογία ξανά). Συγγενή τουρκικά φύλα περιελάμβαναν τούς Litler (Λύδιοι), ἕνας κλάδος ἀπό τούς ὁποῖους μετανάστευσε στήν Ἰταλία, ὅπου, ὡς Ἐτροῦσκοι, ἔθεσαν τά θεμέλια τοῦ Ρωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Ἡ καταγωγή τῶν Αἰγυπτίων ὑπῆρξε ἀντικείμενο πολλῶν συζητήσεων. Ἡ *Ιστορία* κατάληγε στό συμπέρασμα ὅτι οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Αἰγύπτου ἦρθαν ἀπό τήν Κεντρική Ἀσία, φέρνοντας τήν τεχνογνωσία τῶν καλλιερχειῶν καί τῶν ἀρδεύσεων γύρω στό 5.000 π.Χ. Ἀτυχῶς, οἱ Σημίτες (!) Αἰγύπτιοι φαραῶ τούς διέγραψαν ἀπό τά ἀρχεῖα ὅταν κατέκτησαν τήν ἐξουσία τό 3315 π.Χ. Ἡ Ἱστορική Διατριβή δέν διεκδίκησε ὅμως ὅλους τούς λαούς τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς: τούς Σημίτες -Βαβυλωνίους, Ἀσσυρίους, Ἀραβες καί Ἑβραίους- καί γι' αὐτό τό λόγο οἱ Ἀρμένιοι, πού ἀπουσιάζουν ἀπό τούς τόμους τῆς *Ιστορίας*, δέν ἦταν Τούρκοι, ἀλλά αὐτό εἶχε μικρή σημασία, ἐπειδή ὅλοι οἱ παραπάνω λαοί δέν ἄσκησαν καμιά ἐπίδραση στήν πολιτική, τήν τέχνη ἢ τόν πολιτισμό, ἐνῶ οἱ Ἑβραῖοι ἄσκησαν ἐπίδραση μόνο στή θρησκεία.

Οἱ Ἕλληνες ἀποτελοῦσαν τό μεγαλύτερο πρόβλημα. Κανένας δέν μπορούσε νά ἀρνηθεῖ τή σημασία τους στήν παγκόσμια ἱστορία, ἢ τόν κεντρικό τους ρόλο στήν ἀνάπτυξη τοῦ Δυτικοῦ πολιτισμοῦ, μέ τόν ὁποῖο μέ τόση ἀγωνία οἱ Τούρκοι προσπαθοῦσαν νά συνενωθοῦν. Δέν ὑπῆρχε ὅμως τρόπος νά ὑποστηρίξουν ὅτι οἱ Ἕλληνες ἦταν Τούρκοι. Ἡ λύση ὑπῆρξε μεγαλοφυῆς ἄν καί προϊόν διανοητικῆς ἀκροβασίας. Μέ τήν ἐποχή τοῦ Χαλκοῦ δέν ὑπῆρχε πρόβλημα: **οἱ Μινωῖτες τῆς Κρήτης** ἦρθαν ἀπό τήν Ἀνατολία, ἔτσι μπορούσαν νά θεωροῦνται **Τούρκοι**. Οἱ φυλές τους εἶχαν ἀρχηγούς πού λέγονταν ege (καί ἀπό ἐκεῖ προήλθε τό ὄνομα τοῦ

Αιγαίου πελάγους) ή aka, όνομα πού πήραν οί Akalar (Άχαιοί), οί όποιοί άνέπτυξαν τόν μυκηναϊκό πολιτισμό. Η Κλασική περίοδος παρουσίαζε περισσότερες δυσκολίες, αλλά προβλήθηκε ό (όρθός) ισχυρισμός ότι πολλά τοπωνύμια τής Ελλάδος προέρχονται από γλώσσα πού προηγήθηκε τής Ελληνικής. Μερικά από αυτά μπορούσαν αυθαίρετα νά ταυτοποιηθούν ως Τουρκικά, βάσει μιās αμφίβολης ήχητικής όμοιότητας μέ λέξεις τής Τουρκικής γλώσσας. Έτσι οί κάτοικοι τής Εύβοιας (Obe) καί τής Ιωνίας (Iyon) μπορούσαν νά διεκδικηθούν ως Τούρκοι. Τό ίδιο κάπως καί οί Torlar (Δωριείς), οί όποιοί κατέλαβαν τήν Ελλάδα περί τό 1200 π.Χ. Οί Iyonlar (Ιωνες) ήταν διάδοχοι τών Κρητών καί τών Μυκηναίων, οί όποιοί διέπρεπαν όταν ή κυρίως Ελλάδα ήταν φτωχή καί καθυστερημένη - ή γλώσσα τους δέν ήταν Ελληνική ή Σημιτική, αλλά Κεντρο-Άσιατικής προέλευσης, Τουρκική. Αλλά ή *Ιστορία* έπρεπε νά κλείσει τό ζήτημα τής προέλευσης τών Ελλήνων τών Κλασικών χρόνων, δηλώνοντας ότι κανείς δέν γνώριζε πότε καί πώς έφθασαν στην Ελλάδα. **Οί Μακεδόνες, έν τούτοις, ήταν Τουρκικό φύλο** πού κατέβηκε από τήν περιοχή του Δούναβη.

Παρ' όλα αυτά, ή *Ιστορία* παρουσίαζε σαφείς περιγραφές τής ιστορίας τών Κλασικών Ελλήνων καί τών Ρωμαίων. Αλλά καί οί Τούρκοι δέν εξαφανίστηκαν από τή σκηνή: οί Keltler (Κέλτες), πού επίσης λέγονταν καί Golluler (Γαλάτες) προέρχονταν από τήν Κεντρική Άσία καί έφτασαν από τόν δρόμο βορείως τής Κασπίας, δημιουργώντας μιάν άριστοκρατική τάξη πολεμιστών πρίν τους κατακτήσουν οί Ρωμαίοι, επιβάλλοντας τή γλώσσα καί τόν πολιτισμό τους. Οί Germanler (Γερμανοί) ήταν συγγενείς τους. Άλλα φύλα, οί Istikler (Σκύθες) καί οί Kimriler (Κιμμέριοι) είχαν προηγηθεί αυτών φέρνοντας τόν πολιτισμό σέ τόπους όπως ή Κριμαία καί ή Δανία, **βγάζοντας τούς Εύρωπαίους από τήν κατάσταση τών σπηλαιόβιων καί βάζοντάς τους στό δρόμο τών επισημονικών ανακαλύψεων.**

Η *Διατριβή τής Τουρκικής Ιστορίας* ήταν τμήμα μιās τεράστιας καί επιτυχημένης προσπάθειας νά ένσταλλάξει υπερηφάνεια καί νά δώσει στους Τούρκους μιάν μακρόχρονη καί αξιοσέβαστη καταγωγή, νά δείξει στόν κόσμο ότι οί Τούρκοι δέν ήταν οί αξιοθρήνητοι νομάδες, αλλά οί γεννήτορες καί συνεχιστές τών πιό αρχαίων πολιτισμών. Η μέθοδος ήταν απλή, άν καί συχνά αντίθετη μέ τή λογική - όποιοδήποτε φύλο ταξίδεψε μακρές αποστάσεις έθεωρείτο Τουρκικό, καθώς καί οί περισσότεροι λαοί τών όποιών δέν είχε αποκρυπτογραφηθεί ή γλώσσα (Μινωίτες, Έτρούσκοι). Η γλώσσα τών Σουμερίων είχε ήδη αποκρυπτογραφηθεί, αλλά έχει χαρακτηριστικά πού μπορούσαν νά συσχετιστούν μέ τήν Τουρκική γλώσσα. Η Χιτιτική, έξάλλου, ή όποία είχε αποκρυπτογραφηθεί από τό 1915, ήταν αναμφισβήτητα Ίνδο-Εύρωπαϊκή. Αλλά οί

Χιτιτίτες ήταν πολύ σημαντικοί ως μέρος τών Τουρκικών διεκδικήσεων γιά τήν πατρίδα τους ώστε νά έπιτραπεί στά γεγονότα νά σταθούν έμπόδιο. Η *Ιστορική Διατριβή* συνέπλευσε παράλληλα μέ τήν ακόμα πιό έξωφρενική Θεωρία τής Γλώσσας του Ήλιου, ότι όλες οί γλώσσες προήλθαν από τήν Τουρκική· αλλά αυτή ή άποψη βρήκε λίγους ύποστηρικτές στό έξωτερικό, καί σύντομα παραμερίστηκε.

Η *Ιστορική Διατριβή* καθιερώθηκε ως **έπίσημο δόγμα** στό πρώτο συνέδριο τής Τουρκικής Ιστορικής Έταιρείας πού πραγματοποιήθηκε τό 1932 κάτω από τήν άμεση αιγίδα του «Γαζή», καί τήν παρακολούθησαν ιστορικοί καί εκπαιδευτικοί καθώς καί ξένοι παρατηρητές. Η Έταιρεία απέτέλεσε τό ένα από τά δύο έργα-λειψία του Kemal νά χαρίσει στην Τουρκία μιάν νέα ιστορία οργανώνοντας τήν έρευνα καί γνωστοποιώντας τά αποτελέσματά της. Η Afet έκφώνησε τήν κύρια όμιλία του Συνεδρίου, εξηγώντας τήν *Ιστορική Διατριβή* καί, περιέργως, κάνοντας συνεχείς αναφορές σέ Εύρωπαίους συγγραφείς. Στή δημοσιευθείσα έκδοχή της, ή όμιλία της συχνά διακοπτόταν από «χειροκροτήματα» ή «ένθουςίωδη χειροκροτήματα», ένν τό ύφος της ταυτίζεται μέ αυτό πού έχει περιγραφεί ως Σταλινικό ύφος, επειδή τό Συνέδριο σταθερά **άπέκρουε κάθε αποκλίνουσα ιδέα**. Τό 1937 έγινε τό δεύτερο συνέδριο, τό όποιο κωδικοποίησε περισσότερο τήν *Τουρκική Θεώρηση τής Ιστορίας*, επιχειρώντας ακόμη νά εισηγηθεί τήν άποψη ότι καί ό ίδιος ό Προφήτης πρέπει νά ήταν Τούρκος. Τόν ίδιο χρόνο ολοκληρώθηκε ή μεγάλη Τουρκική Άνθρωπομετρική Έρευνα, -τό δεύτερο έργαλειό του Kemal-, στην όποία επίσης προΐστατο ή Afet: όλες οί κρατικές υπηρεσίες ανασκουμπώθηκαν γιά νά πραγματοποιήσουν κρανιομετρήσεις 64.000 Τούρκων, προκειμένου νά αποδείξουν ότι οί Τούρκοι αποτελούν τμήμα της λευκής Άλπικής φυλής καί ότι ή χώρα τους κατοικήθηκε από όμοιογενή πληθυσμό. Η χρονιά αυτή ήταν τό απόγειο τής *Ιστορίας*, γιά τήν όποία, άν καί δι-

Αυτός ό χάρτης από τή σχολική έκδοση τής *Ιστορίας*, απεικονίζει παραστατικά τίς θεωρίες τής Διατριβής.

δασκόταν όσο ο Ataturk βρισκόταν στη ζωή, ο ένθουσιασμός μειώθηκε μετά τον θάνατό του το 1938, αλλά συνέχισε να αποτελεί τη βάση της διδασκαλίας της ιστορίας στην Τουρκία για μία ακόμα δεκαετία, με αποτέλεσμα **μια όλόκληρη γενιά μελλοντικών ηγετών της να έχει ανατραφεί με αυτό το ιδιότυπο δόγμα.**

Η Τουρκική Θεώρηση της Ιστορίας έχει από πολλά χρόνια λησμονηθεί, μερικά όμως ίχνη της παραμένουν: δύο από τις μεγαλύτερες κρατικές τράπεζες, που ιδρύθηκαν στα χρόνια του Ataturk, λέγονται ακόμη Σουμεριακή και Χιττιτική. Η Κωνσταντινούπολη έχει Χιττιτικό (Etiler) προάστιο, ή Άγκυρα Σκυθική (Iskit) λεωφόρο. Χιττιτικά και Σουμεριακά επώνυμα χρησιμοποιούνται ακόμη (όταν ο Ataturk διέταξε να αποκτήσουν όλοι οι Τούρκοι επώνυμο το 1934, τα ξένα ονόματα απαγορεύονταν, αλλά τό Eti, τό Sumer ή ακόμα και τό Germen ήταν αποδεκτά). Η γραμμή έκεχειρίας μετά από την Τουρκική κατάληψη της βόρειας Κύπρου το 1974 πήρε, μάλλον από έλλειψη τάκτ, το όνομα γραμμή Αττίλα, υπενθυμίζοντας τους Τούρκους Ούννους. Σέ ένα πιο θετικό τόνο στά τέλη της δεκαετίας του 1930 ο Ataturk υποστήριζε τη Βαλκανική συνεννόηση, υποστηρίζοντας ότι όλοι οι γειτονικοί λαοί είχαν κοινούς Κεντρο-Ασιάτες προγόνους, και έτσι θά πρέπει να συμπεριφέρονται μεταξύ τους σάν αδέρφια. Σέ αντίθεση όμως μέ άλλες σύγχρονές της θεωρίες καταγωγής εθνών, δέν υπήρχε ρατσιστική χροιά στην *Ιστορική Διατριβή*, ή οποία ποτέ δέν υποστήριζε ότι οι άλλοι λαοί ήταν κατώτεροι από τους Τούρκους. Σοβαροί Τούρκοι ιστορικοί προσπάθησαν να αγνοήσουν έντελώς την *Ιστορική Διατριβή*, αλλά **ολόκληρες γενιές μεγάλωσαν μέ αυτή**, έτσι ώστε ηπιότερες έκδοχές της να υπάρχουν ακόμη σέ έργα τοπικής ιστορίας, τά οποία συχνά συγγράφονται από εκπαιδευτικούς, ώστε να μπορούν να χρησιμοποιήσουν τό περιεχόμενό τους για να υποστηρίξουν ότι οι Τούρκοι ήταν οι πρώτοι κάτοικοι της Ανατολίας και να πλήξουν έτσι τυχόν διεκδικήσεις των Αρμενίων ή των Κούρδων στη χώρα τους.

Αυτή ή χαλκευμένη ιστορία της Τουρκίας υπήρξε μία από τις πολλές που μεθοδεύθηκαν σέ άλλες χώρες την εποχή εκείνη, μερικές από τις οποίες υπήρξαν πιο έξωφρενικές και από την έκδοχή του Ataturk. Η πιο παράφρων ήταν ακριβώς σύγχρονή της, και περιλαμβανόταν στό έκδοθέν τό 1930 βιβλίο *Ο μύθος του Εικοστού Αιώνα* του Alfred Rosenberg, βασικού συμβούλου ιδεολογίας των Γερμανών Έθνικο-Σοσιαλιστών. Ο τόμος αρχίζει μέ μία δήλωση που ήχει γνώριμα: «σήμερα αρχίζει μία περίοδος κατά την οποία ή παγκόσμια ιστορία πρέπει να ξαναγραφτεί», αλλά συνεχίζει εξηγώντας την κεντρική θέση των προβλημάτων της φυλετικής (ρατσιστικής) καταγωγής. Στό σενάριο αυτό, υπήρξε στό παρελθόν μία μεγάλη ήπειρος μεταξύ της

Βόρειας Αμερικής και της Εύρώπης, υπολείμματα της οποίας είναι ή Γροιλανδία και ή Ίσλανδία. Είναι πιθανό να ταυτίζεται μέ την μυθική Άτλαντίδα· σέ κάθε περίπτωση, αυτή ήταν ή πατρίδα του προϊστορικού Νορδικού (Nordic) πολιτισμού, ο τόπος από τον οποίο εξόρμησαν οι ξανθοί, μέ γαλανά μάτια πολεμιστές μέσα στα πλοία τους μέ τό έμβλημα του δράκοντα προς την Μεσόγειο, την Αφρική, την Κεντρική Ασία, την Κίνα και τη Βόρεια Αμερική. Αυτοί οι Νορδικοί λαοί μετέδωσαν τη λατρεία του ήλιου και την αίσθηση της ιστορίας σέ λαούς τόσο ποικίλους όπως οι Σουμέριοι και οι Ίρλανδοί. Ίδρυσαν την Ιερουσαλήμ, και, ως Άρειοι, έφτασαν μέχρι τό Ίράν και τις Ίνδιες. Αργότερα οι Νορδικοί Δωριείς κατέλαβαν την Ελλάδα, και τους ακολούθησαν οι Μακεδόνες και οι Ρωμαίοι, και οι δύο αυτοί λαοί αντιπροσωπευτικοί Άρειοι. Ατυχώς, όλοι αυτοί οι πολιτισμοί κατέρρευσαν ως αποτέλεσμα μίξης των φυλών, μέχρις ότου εμφανίσθηκαν στό προσκήνιο οι Γερμανοί, διασώζοντας τον Κλασικό κόσμο.

Μεταξύ των υποστηρικτών παρόμοιων απαράδεκτων ιστορικών θεωριών κατά την εποχή του μεσοπολέμου περιλαμβανόταν και ο Μουσολίνι, ο οποίος θέλησε να ανασυστήσει τη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία και του οποίου οι απόψεις για τό παρελθόν περιελάμβαναν την απόρριψη των «αιώνων της κατάπτωσης» που προηγήθηκαν του καθεστώτος του. Σύγχρονος του Ataturk, ο Ρεζά, Σάχης της Περσίας, στράφηκε προς τους αρχαίους Πέρσες· ο γιός του μάλιστα υποστήριζε ότι ή «δυναστεία» τους αποτελούσε συνέχεια της αρχαίας μοναρχίας και γιόρτασε την ψευδή επέτειο των 2500 χρόνων της. Σέ παρόμοιο κλίμα, ο βασιλιάς Φουάτ της Αιγύπτου (1922-36) έστράφη στους αρχαίους φαραώ προκειμένου να εγκαταστήσει ένα καθεστώς μέ ταυτότητα ανεξάρτητη από εκείνη του Ίσλάμ και της Δύσης στη χώρα του που πρόσφατα είχε αποκτήσει την ανεξαρτησία της. Πολύ πρόσφατα, ο Σαντάμ Χουσεϊν προσπάθησε να ταυτίσει τό καθεστώς του μέ την αρχαία Βαβυλωνία, εν μέρει έπειδή ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσωρ είχε κατακτήσει την Ιερουσαλήμ, και εν μέρει για να υπερπηδήσει τους αιώνες της ξένης κυριαρχίας του Ίσλάμ. Καμιά από τις προσπάθειες αυτές δέν ξανάγραψε όλη την ιστορία όπως συνέβη μέ τους Τούρκους και τους Ναζί, αλλά όλες τους είχαν σημαντικά κοινά στοιχεία: τά αρχικά φερόμενα ως συστατικά τους καθεστώτα δέν είχαν πραγματική νομιμοποίηση ως προς τη χώρα τους και όλες αφορούσαν κράτη μέ δικτατορικά ή αυταρχικά καθεστώτα, τά οποία αισθάνονταν ελεύθερα να ξαναγράψουν την ιστορία «κατά τό δοκούν».

Οι ιδιάζουσες μηχανεύσεις του Ataturk και του Rosenberg έχουν αρκετά κοινά σημεία και προκαλούν έρωτηματικά ως προς την προέλευσή τους. Η γενική έμπνευση για την *Τουρκική Θεώρηση της Ιστορίας*

Τό Συνέδριο τῆς Τουρκικῆς Ἱστορικῆς Ἑταιρείας τό 1932, ὅπου ἡ υἱοθετημένη θυγατέρα τοῦ Κεμάλ Αἰφὲτ παρουσίασε τὴν Ἱστορικὴ Διατριβή τουὺς ἀντιπροσώπους.

προήλθε ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψη εὐρέως διαδεδομένων γλωσσικῶν οἰκογενειῶν κατὰ τὸν 19ο αἰῶνα. Γλῶσσες συγγενεῖς μὲ τὴν Τουρκικὴ ὁμιλοῦνταν ἀπὸ τὴ Μεσόγειο μέχρι τὴ Σιβηρία, ἐνῶ οἱ Ἰνδο-Εὐρωπαϊκὲς γλῶσσες ἦταν διαδεδομένες ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸ μέχρι τὴν Ἰνδία. Οἱ γλῶσσες αὐτὲς ὑποτίθεται ὅτι εἶχαν κοινὴ καταγωγὴ, καὶ οἱ πρῶτοι πού τις ὁμίλησαν ξεκίνησαν ἀπὸ μιὰ ἀρχικὴ κοιτίδα. Τό φαινόμενο αὐτό θά μπορούσε νά συσχετιστεῖ μὲ τὰ κύματα τῶν μεταναστεύσεων καὶ τὲς ἐπιδρομὲς πού ἀντιπροσωπεύονται κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους ἀπὸ τοὺς Οὐννους, τοὺς Μογγόλους καὶ πολλοὺς ἄλλους πού ἐκπορεύθηκαν ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Ἀσία.

Ἡ περιοχὴ αὐτὴ εἶχε ταυτιστεῖ μὲ τὴν κοιτίδα τῶν Ἰνδο-Εὐρωπαίων σὲ ἓνα ἔργο στοῦ ὁποῖο συχνά ἀναφερόταν ἡ Αἰφὲτ, τὸ βιβλίο *L'Asie ancienne centrale et sud-orientale d'après Ptolemee* (Ἡ ἀρχαία κεντρικὴ καὶ νοτιο-ἀνατολικὴ Ἀσία σύμφωνα μὲ τὸν Πτολεμαῖο) τοῦ Andre Bertelot, πού δημοσιεύθηκε τό 1930. Τό συμπέρασμα τῶν μελετῶν του ἦταν ὅτι οἱ Ἰνδο-Εὐρωπαῖοι ἐξαπλώθηκαν πρὸς ὅλες τὲς διευθύνσεις ἀπὸ τὸν τόπο ὅπου ἀρχικὰ ἐξημέρωσαν τὸ ἄλλογο, ἐπίτευγμα πού τοὺς χάρισε στρατιωτικὴ ἀνωτερότητα. Χρησιμοποιώντας τὰ ἄρματα τους, μετακινήθηκαν πρὸς Ἀνατολὰς μέχρις ὅτου βρέθηκαν ἀποκλεισμένοι μέσα στὴ μεγάλη μάζα τῶν Κινέζων, μετὰ πρὸς Νότον καὶ πρὸς Δυσμὰς ὅπου καὶ κατέκτησαν ἐκτεταμένες περιοχές. Δέν ἀποτελέσαν ἐνιαῖο φυλετικὸ τύπο, οὔτε εἶχαν ἐπιτελέσει προόδους σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὲς δεξιότητες πληθυσμοῦ μὲ μόνιμη ἐγκατάσταση. Ἡ κοιτίδα τοὺς βρισκόταν στὴν περιοχὴ τῶν ὀρέων Tien Shan, κάπου κοντὰ στοῦ σημερινοῦ Urumqi τῆς Δυτικῆς Κίνας.

Ὁ «Γαῖης» ἀγαποῦσε πολὺ τὸ βιβλίο τοῦ H.G.Wells *The Outline of History* (Τὸ περίγραμμα τῆς Ἱστορίας, 1920), ἓνα ἔργο μαμμουθ, διάσημο στὴν ἐποχὴ του γιὰ

τὴν ἀνασκόπηση ὅλου τοῦ ἱστορικοῦ παρελθόντος. Ὁ Wells ὑποστήριζε ὅτι ὑπῆρξε μιὰ μεγάλη ἐσωτερικὴ θάλασσα στὴν Κεντρικὴ Ἀσία καὶ ὅτι φυλὲς ἀπὸ ἐκείνη τὴν περιοχὴ ἐξαπλώθηκαν πρὸς τὰ ἔξω καθὼς τὸ κλίμα ἄλλαξε στὰ τέλη τῆς Ἐποχῆς τῶν Παγετῶνων, πρὶν ἀπὸ 10-12.000 χρόνια. Πίστευε ὅτι μεγάλο μέρος τῆς Εὐρώπης κατοικοῦνταν ἀπὸ «μελαμψοὺς λευκοὺς», οἱ ὁποῖοι κατέλαβαν τὴν Μικρὰ Ἀσία, τὴν Κρήτη καὶ τὴ Βόρεια Ἀφρική προτοῦ νά παραχωρήσουν πολλὰ ἀπὸ τὲς περιοχὲς αὐτὲς σὲ Νορδικοὺς λαοὺς, μετὰξὺ τῶν ὁποίων περιλαμβάνονταν, κατὰ τὴ γνώμη του, καὶ οἱ Ἕλληνες.

Οἱ ιδέες τοῦ Wells ἀντανακλῶνται σαφῶς στὴν Τουρκικὴ Θεώρηση τῆς Ἱστορίας καθὼς καὶ σὲ ἐκείνη τοῦ Rosenberg. Ἡ πιὸ κακὴ ἀπὸ τὲς δύο τελικὰ προήλθε ἀπὸ τὸ μεγαλόστομο ἔργο, *Essai sur l'inegalite des races humaines* (Δοκίμιο γιὰ τὴν ἀνισότητά τῶν ἀνθρωπίνων φυλῶν), ἓνα εἶδος Βίβλου τοῦ ρατσισμοῦ, τοῦ Arthur Gobineau, πού δημοσιεύθηκε τό 1854, μὲ δευτέρη ἔκδοση μετὰ ἀπὸ τριάντα χρόνια. Ὁ Gobineau ἐπιχείρησε νά ἐξηγήσει γιατί οἱ πολιτισμοὶ καταρρέουν. Ἡ ἀπάντηση πού ἔδωσε ἦταν ὅτι ὑπέκυψαν λόγω φυλετικῆς μίξης. Ὑποστήριζε ὅτι ὅλοι οἱ πολιτισμοὶ προήλθαν ἀπὸ τὴ λευκὴ φυλὴ, ἡ ὁποία ἐξαπλώθηκε στὸν κόσμον ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Ἀσία, κατακτώντας περιοχὲς τὲς ὁποῖες κατεῖχαν κατώτεροι λαοὶ τῆς μαύρης καὶ τῆς κίτρινης φυλῆς. Οἱ λευκοὶ εἶχαν τὸ πλεονέκτημα ἀνεπτυγμένου πολιτισμοῦ, μάχονταν μὲ ἄρματα καὶ εἶχαν ἐξημερώσει τὰ ἄλλα. Ὁ Gobineau ἐπηρέασε τὸν Houston Stuart Chamberlain, τοῦ ὁποῖο τὸ βιβλίο *Foundations of the Nineteenth Century* (Τὰ θεμέλια τοῦ 19ου αἰῶνα, 1899) μὲ τὴ σειρά τοῦ ἐνέπνευσε τὸν Rosenberg (καὶ τὸν Φύρερ του, ὁ ὁποῖος θαύμαζε ὑπερβολικὰ αὐτοὺς τοὺς τόμους πού ἦταν ἀφόρητοι στοῦ νά διαβαστοῦν). Ἄν καὶ ἡ *Τουρκικὴ Θεώρηση τῆς Ἱστορίας* δέν εἶναι καθόλου ρατσιστικὴ, ὁ Gobineau ἀναφέρεται συχνά ἀπὸ τὴν Αἰφὲτ, ἡ ὁποία τὸν χρησιμοποίησε γιὰ νά ἀποδείξει ὅτι ἡ λέξη Ἄρειοι καὶ οἱ συναφεῖς ὅροι (ὅπως π.χ. τὰ ὀνόματα τοῦ Ἰράν καὶ τῆς Ἰρλανδίας) προήλθαν ἀπὸ τὴν Τουρκικὴ λέξη «er» «ἄνθρωπος» καὶ προχώρησε στοῦ νά ὑποστηρίξει τὴν Τουρκικὴ προέλευση τῶν Ἰνδο-Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν.

Τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ Atatürk φαίνονται τόσο ἀποτελεσματικὰ καὶ πρωτότυπα, ἀλλὰ ὀφείλουν πολλὰ στὴν Ἐπιτροπὴ Ἐνώσεως καὶ Προόδου, τοῦ προηγουμένου ἀπαξιωθέντος καθεστώτος, δηλαδὴ στοὺς «Νεότουρκους», οἱ

όποιοι κυβέρνησαν τη χώρα από τό 1908 μέχρι τό τέλος του 1ου Παγκοσμίου Πολέμου. Καί αυτοί επίσης ήταν έκσυγχρονιστές, καί διατύπωσαν ιδέες πού βρήκαν απήχηση στην *Τουρκική Θεώρηση της Ιστορίας*. Ο μεγάλος έθνικιστής ιδεολόγος τους, ό Ziya Gokalp (1854-1925), έγραψε ένα εξαιρετικά δημοφιλές ποίημα στο όποιο περιέγραφε πώς οι πέντε γιοί του προγονικού Τούρκου Ηαν ξεκίνησαν από την Κεντρική Άσία για νά ιδρύσουν τους πολιτισμούς των Σουμερίων, των Χιτιτών, των Ίνδων, καί των Σκυθών. Τά σχολικά βιβλία πού ήταν σέ χρήση εκείνα τά χρόνια παρουσίαζαν τους Τούρκους (στους όποιους περιλαμβάνονταν καί οι Χιτιτές) ως έναν από τά πιό αρχαία έθνη, πρώτους καλλιεργητές της γής, έφευρέτες της ύφαντουργίας, των μεταλλικών εργαλείων καί των όπλων. Προερχόμενοι από την Κεντρική Άσία απλώθηκαν στίς πέριξ περιοχές, ίδρυσαν κράτη καί προήγαγαν τίς τέχνες καί τίς επιστήμες.

Σέ πιό φιλόδοξη κλίμακα, ό Riza Nur, αξιωματικός του στρατού, γιατρός καί πολιτικός, έγραψε μιá δωδεκάτομη Τουρκική Ιστορία, ή όποία δημοσιεύθηκε από τό Ύπουργείο Παιδείας τό 1914-26. Τό έργο αυτό δίνει στους Τούρκους πρωταρχική θέση στην παγκόσμια ιστορία διακρίνοντάς τους σέ Τούρκους της Μητέρας Πατρίδας καί σέ Τούρκους των Έξω Χωρών. Στους πρώτους περιλαμβάνονται οι νομάδες, από τους Σκύθες καί τους Πάρθους μέχρι τους Μογγόλους, τους Ουγγρους, τους Φιλανδούς καί άλλους, οι όποιοι προήλθαν από την Κεντρική Άσία. Η έξωτερική ομάδα περιλαμβάνει τόν Κινεζικό, Αίγυπτιακό, Ίνδικό, Βορειο-Άφρικανικό καί Αμερικανικό πολιτισμό, πού όλοι τους δημιουργήθηκαν από Τούρκους ή αναπτύχθηκαν κάτω από την επίδρασή τους. Άφιερώνει τέσσερις από τους τόμους μόνο στην Αίγυπτο, αρχίζοντας από τους Φαραώ, καί κλείνει τό έργο **διεκδικώντας ακόμα καί τους Ίνδιάνους της Αμερικής**, «αποδεικνύοντας» ότι οι Τούρκοι αποτέλεσαν τη βάση του πολιτισμού σέ όλα τά μέρη του κόσμου. Περιέργως, αυτή ή άνοησία ανατυπώθηκε τό 1978. Ο Riza Nur, ως συντηρητικός πού πήρε αντίθετη θέση προς τόν αυξανόμενο αυταρχισμό του Kemal, αυτοεξορίστηκε τό 1926 καί έγραψε άπαξιωτικά άρθρα για τόν Ataturk εύρισκόμενος στο έξωτερικό. Τά έργα του δέν μπορούσαν νά δημοσιευτούν στην Τουρκία επί πολλά χρόνια, έτσι ή σχέση του μέ τίς θεωρίες της *Τουρκικής Θεώρησης της Ιστορίας* δέν διαφημίστηκε ποτέ.

Η *Τουρκική Θεώρηση της Ιστορίας* άπετέλεσε μιá τολμηρή προσπάθεια νά ξαναγραφεί ή ιστορία, έτσι πού νά είναι κατάλληλη για ένα νέο Τουρκικό έθνος. Μυθικές, όπως ήταν οι ιδέες της, τό έργο αυτό καθ'εαυτό άπετέλεσε έναν μύθο, προβαλλόμενο ως άπαύγασμα των ιδεών του «Γαζή» καί των ακολούθων του. Υπήρξε λιγότερο πρωτότυπο από ότι φαινόταν, αλλά έξυ-

πηρέτησε τό σκοπό του. Άν καί κανείς Τούρκος ιστορικός σήμερα δέν την παίρνει στα σοβαρά (ή ύπαρξή της μάλλον προκαλεί άμνηχανία) ή *Τουρκική Θεώρηση της Ιστορίας* άσκησε μιá επίδραση πού δέν έχει πλήρως εκλείψει.

Βιβλία για περισσότερες πληροφορίες:

Andrew Mango, *Ataturk* (John Murray, 1999). Με πολλά άποσπάσματα στην Τουρκική γλώσσα.

Άπό τό αρχείο του History Today: Matthew Stewart, «Catastrophe at Smyrna» (July 2004); John Crossland, «Turkey's Fundamental Dilemma» (November 1988); Philip Mansel, «Europe's Muslim Capital» (June 2003); & «Art and Diplomacy in Ottoman Constantinople» (August 1996); Sinclair Atkins «Charles V and the Turks» (December 1980).

Η Πραγματική Ιστορία των Τούρκων

Η αρχική κοιτίδα των Τούρκων ήταν ή περιοχή γύρω από τόν ποταμό Όρχόν, στη νότια Σιβηρία. τόν 6ο αιώνα π.Χ. Όταν πρωτοεμφανίζονται στην ιστορία, οι Τούρκοι πέτυχαν την κατάληψη της εκτεταμένης στέππας πού εκτείνεται μεταξύ της Κίνας καί της Περσίας.

Τά ισχυρά νομαδικά τους κράτη καί οι συνομοσπονδίες των φυλών τους σπάνια διακοΰσαν πολύ, αλλά τελικά ίδρυσαν ένα σταθερό κράτος μέ βάση την πόλη Τουρφάν, τό όποιο επιβίωσε μέχρι την κατάκτησή του από τους Μογγόλους τό 1206 π.Χ.

Γύρω στα 1000 μ.Χ. οι Τουρκικές φυλές άρχισαν νά μετακινούνται προς την Περσία (από την όποία είχαν ήδη χρησιμοποιηθεί ως στρατιώτες) καί τό 1038 ίδρυσαν τό Μεγάλο Σελτζουκικό κράτος, την πρώτη βάση ισχύος τους στη Μέση Άνατολή.

Η συντριπτική τους νίκη επί των Βυζαντινών τό 1071 είχε ως συνέπεια την ίδρυση του Σελτζουκικού κράτους της Άνατολίας, σέ έναν χώρο εξαιρετικά πρόσφορο για τόν πόλεμο κατά των Άπίστων, στον όποιο συστρατεύθηκαν πολλές Τουρκικές φυλές. Όταν καταλύθηκε τό Σελτζουκικό κράτος στα τέλη του 13ου αιώνα, ό Όσμάν, ένας από τους φυλάρχους, ίδρυσε ένα ανεξάρτητο πριγκηπάτο στη βορειοανατολική Άνατολία τό 1299. Οι άπόγονοί του, οι Όθωμανοί, κατέκτησαν την Κωνσταντινούπολη τό 1453 καί τελικά έπεξέτειναν την κυριαρχία τους σέ όλη την Έγγύς Άνατολή, τη Νοτιοανατολική Εύρώπη καί τη Βόρεια Άφρική. Άν καί εύρισκόμενο σέ σταθερή παρακμή από τα μέσα του 17ου αιώνα, ή Όθωμανική Αυτοκρατορία επέζησε μέχρι τόν 1ο Παγκόσμιο Πόλεμο. Η νίκη των έθνικιστών του Ataturk σφράγισε τη μοίρα τους. Ο τελευταίος σουλτάνος εκθρονίστηκε τό 1922 καί Όθωμανική Τουρκία έγινε ή σημερινή Τουρκική Δημοκρατία.

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΟΝ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟΝ πρός τούς ἀπανταχοῦ Νέους Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς*

Τέκνα ἐν Κυρίῳ Ἀγαπητά καί περιπόθητα,
Ἀναλαμβάνοντες τῇ ἐγκρίσει τῆς Ἀγιωτάτης καί
Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καί κατόπιν κοινοῦ πόθου ἐκ-
δηλωθέντος ἡμῖν ἐγγράφῳ θερμωτάτῃ παρακλήσει
τῆς Συνελεύσεως τῶν μελῶν τῆς Ἐνώσεως τῶν Νέ-
ων Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος, τήν πνευματικὴν ἡγεσίαν
ταύτης, πλήρεις πνευματικῆς χαρᾶς καί ἀγαλλιᾶ-
σεως προβαίνομεν εἰς τό ἔργον τῆς ἀνασυγκρο-
τήσεως καί διαδόσεως αὐτῆς ἀνά τήν Ἑλλάδα.

Πρώτιστον πάντων θεωρῶμεν ἡμέτερον καθή-
κον νά ἀπευθύνωμεν πρὸς τούς ἀγαπητούς ἡμῶν
Νέους τῆς Ἐνώσεως, τὰς ἡμετέρας πατρικάς εὐχὰς
καί εὐλογίας καί νά ἐκφράσωμεν τήν βεβαίαν ἡμῶν
ἐλπίδα διὰ τήν ὁλοκλήρωσιν τῶν ωραίων σκοπῶν
τῆς Ἐνώσεως, ἥτις θά ἐπιτευχθῇ διὰ τῆς πρὸς ἀλ-
λήλους ἀγάπης, διὰ τῆς πίστεως πρὸς τόν Θεόν καί
πρὸς τό ἔργον τῆς Ἐνώσεως καί διὰ τῆς ὑπακοῆς
καί πειθαρχίας πρὸς τόν Πνευματικόν Ἀρχηγόν
αὐτῶν.

Ἐν συνεχείᾳ ὑπὸ τήν ιδιότητα τοῦ Πνευματικοῦ
Ἡγέτου καλοῦμεν ὅλους τούς νέους τῆς Ὁρθο-
δόξου Παρατάξεως ἡμῶν νά ἐνταχθῶσιν εἰς τὰς
γραμμὰς τῆς Ἐνώσεως.

Δέν πρέπει κανεὶς νέος μέ χριστιανικὰς ἀρχὰς
καί εὐγενεῖς ἐπιδιώξεις νά παραμείνῃ μακράν τῆς
Ἐνώσεως. Οὐδεὶς νέος πού ἐπιθυμεῖ τήν χαράν, τήν
εἰρήνην καί τήν εὐτυχίαν δέν πρέπει νά μὴ ἐργασθῇ
ὡς μέλος τῆς Ἐνώσεως ἐν τῇ πρωτευσίᾳ καί ὅπου
ἀνά τήν Ἑλλάδα.

Συστήσατε, ιδρύσατε παραρτήματα τῆς Ἐνώσε-
ως Νέων Γ.Ο.Χ. ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καί ἀναφέρατε εἰς
τό Κέντρον.

Νέοι μου ἀφυπνησθήτε. Ἡ θύελλα μεγάλη, ἡ
ἀπειλή φοβερά!

Ἡ δύναμις ὅλων τῶν νέων ὁμοῦ καί τῶν λοιπῶν

εὐσεβῶν Χριστιανῶν ὑπὸ τὰς Εὐλογίας τοῦ Σω-
τῆρος Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας, θά ἀποτελέσω-
σιν τό ἀσφαλές ὀρμητήριον διὰ τήν πραγμάτωσιν
τῶν ἀθανάτων ἰδανικῶν τῆς πίστεως ἡμῶν.

Καλοῦμεν ἐν συνεχείᾳ τόν εὐλαβέστατον κλῆ-
ρον ἡμῶν καί τούς εὐσεβεῖς γονεῖς, νά συμβάλω-
σιν εἰς τήν ὁλοκλήρωσιν τοῦ ὑπερόχου αὐτοῦ ἔρ-
γου, οὗτινος λάβαρον ἡ Ὁρθοδοξία, σκοπός δέ ὁ
θρίαμβος τῆς πίστεως, ἡ ἠθικοποίησις τῶν μελῶν
τῆς Ἐνώσεως καί ἡ εὐτυχία τῆς κοινωνίας.

Ἔχοντες δι' ἐλπίδος ὅτι ἡ φωνή ἡμῶν θά εὔρῃ
ὦτα εὐήκοα καί προθύμους καρδίας.

Εὐχόμεθα ὅπως ἡ χάρις καί τό ἄπειρον ἔλεος τοῦ
Κυρίου ἡμῶν εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

† Ὁ Ἐπίσκοπος Διαυλείας ΠΟΛΥΚΑΡΙΠΟΣ

* «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», Ἀρ. φ. 9, ἔτος Ιον, 17/7/1946, σελ. 4.

ΤΙΜΗΤΙΚΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Οἱ Νεομάρτυρες στή Βυζαντινὴ Τέχνη καὶ ὁ Χριστοκεντρικὸς χαρακτήρας τοῦ μαρτυρίου τους

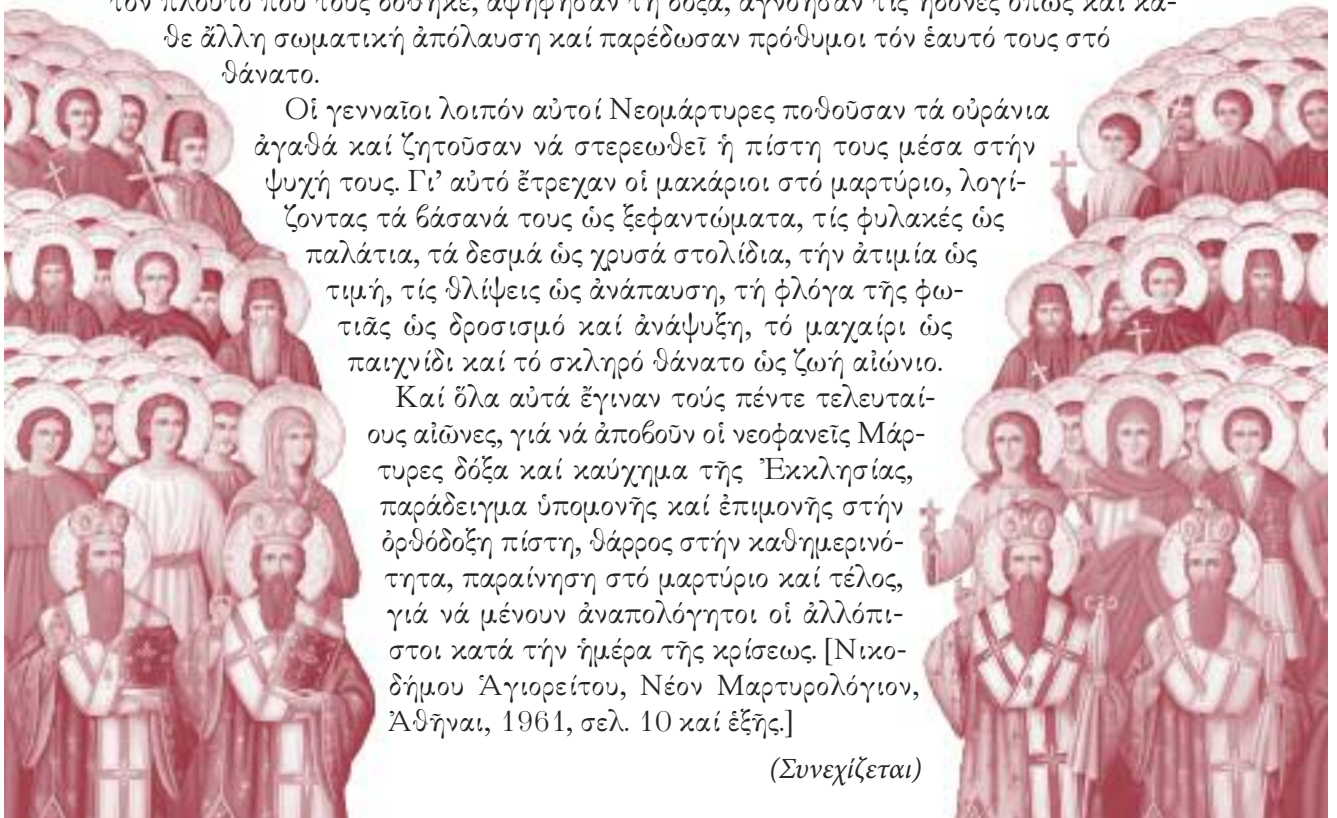
(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου τεύχους)

Εἰ Νεομάρτυρες λοιπόν τῆς Ὁρθοδοξίας ἔγιναν μέ τῆ μαρτυρία τους καὶ τό μαρτύριό τους φωτοδόχες λαμπάδες, κατοικητήριο τῆς Ἀγίας Τριάδος καὶ πρωτοπόρος ὁμολογητῆς τῆς ἀληθινῆς πίστεώς μας. Ἰδιαίτερα μάλιστα οἱ ἀπλοὶ καὶ ταπεινοὶ αὐτοὶ Ἕλληνες, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦσαν νέοι, ἀμούστακα παιδιά καὶ σεμνές καὶ ἐνάρετες κορασίδες, λόγω τῆς μεγάλης καὶ θερμῆς τους πίστεως καὶ τῆς χρηστῆς πολιτείας τους, πῆραν μετὰ τῆ μαρτυρία τους τό χάρισμα τῶν θαυματουργικῶν ἰάσεων, ὥστε νὰ ἀναδειχθοῦν πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ὑπέρμαχοι ἱατροὶ τῶν ἀσθενούντων, ὑπερασπιστές τῶν φτωχῶν καὶ τῶν ἀνημπόρων, ἐνδυναμωτές τῶν καταφρονουμένων καὶ καταφυγὴ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἡ ἀνθρώπινη ἐπιστήμη ἀδυνατεῖ νὰ βοηθήσει καὶ νὰ θεραπεύσει. Καὶ ἦσαν ἀπλοὶ στό φρόνημα, ἀπλοὶ στήν ἐνδυση, ἀπλοὶ καὶ ἀταλάντευτοι στήν ὁμολογία, ταπεινοὶ στή σκέψη καὶ τήν ἐκφράση καὶ γίγαντες στήν πίστη τους καὶ τά φρικτὰ βασανιστήριά τους, γιὰ ἐκεῖνο πού πίστευαν καὶ ἐκεῖνο πού φρονούσαν. Γιὰ τήν πίστη τους στόν ἀληθινό Θεό ἀπέβησαν νεοφανεῖς ἀστέρες καὶ ἀδλητές τοῦ Χριστοῦ, στρατιῶτες ἀήττητοι, καταλάμποντας μέ τίς ἀκτίνες τοῦ μαρτυρίου τους καὶ τήν πληθώρα τῶν θαυμάτων τους τό πλήρωμα τῆς Ὁρθοδοξίας. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς φοροῦσαν τοπικές ἐλληνικές παραδοσιακές ἀπλές στολές καὶ μέ αὐτές ὁδηγήθηκαν στό μαρτύριο. Μέ τῆ φουστανέλα ἢ τήν κρητικὴ βράκα, μέ τήν πουκαμίσα ἢ τό χιτώνα καὶ ἀκόμη μέ τό ἀπλό ἱμάτιο νὰ πορποῦται μπροστά στό λαϊμό, ἢ τέλος μέ τό κοντοβράκι καὶ τό ματογέλεκο. Ἔτσι μπόρεσαν καὶ φύλαξαν τήν πίστη τους καὶ τήν ἐλευθερία τους, καταφρόνησαν τόν πλοῦτο πού τοὺς δόθηκε, ἀψήφησαν τή δόξα, ἀγνόησαν τίς ἡδονές ὅπως καὶ κάθε ἄλλη σωματικὴ ἀπόλαυση καὶ παρέδωσαν πρόθυμοι τόν ἑαυτό τους στό θάνατο.

Οἱ γενηαῖοι λοιπόν αὐτοὶ Νεομάρτυρες ποδοῦσαν τά οὐράνια ἀγαθὰ καὶ ζητοῦσαν νὰ στερεωθεῖ ἡ πίστη τους μέσα στήν ψυχὴ τους. Γι' αὐτό ἔτρεχαν οἱ μακάριοι στό μαρτύριο, λογίζοντας τά βάσανά τους ὡς ξεφαντώματα, τίς φυλακές ὡς παλάτια, τά δεσμά ὡς χρυσὰ στολίδια, τήν ἀτιμία ὡς τιμὴ, τίς θλίψεις ὡς ἀνάπαυση, τὴ φλόγα τῆς φωτιᾶς ὡς δροσισμό καὶ ἀνάψυξη, τό μαχαίρι ὡς παιχνίδι καὶ τό σκληρό θάνατο ὡς ζωὴ αἰώνιο.

Καὶ ὅλα αὐτὰ ἔγιναν τοὺς πέντε τελευταίους αἰῶνες, γιὰ νὰ ἀποβοῦν οἱ νεοφανεῖς Μάρτυρες δόξα καὶ καύχημα τῆς Ἐκκλησίας, παράδειγμα ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς στήν ὁρθόδοξη πίστη, θάρρος στήν καθημερινότητα, παραίνηση στό μαρτύριο καὶ τέλος, γιὰ νὰ μένουν ἀναπολόγητοι οἱ ἀλλόπιοι κατὰ τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως. [Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Νέον Μαρτυρολόγιον, Ἀθήναι, 1961, σελ. 10 καὶ ἐξῆς.]

(Συνεχίζεται)

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΟΥΣΙΩΔΗ

✓ Η επέμβασις τοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου εἰς τὰ τῆς Ἑλλαδικῆς νεοημερολογιτῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ τοῦ καθαιρεθέντος Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονος δὲν ἐπέφερεν ἐν τέλει τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ τελευταίου. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον κατόρθωσεν εἶναι νὰ ἐπιφέρῃ σοβαράς ἀντιπατριαρχικὰς ἀντιδράσεις ἐντὸς τῆς κρατοῦσης Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὸ ἐκκλ. πρακτορεῖον εἰδήσεων ἀνεγνώσαμε τὸν κάτωθι σχολιασμόν, προερχόμενον ἐκ τοῦ ἱστολογίου «Πνευματικὴ Πέτρα» τῆς 27-2-2010 ὡς ἀπάντησιν εἰς φιλοπατριαρχικόν ἄρθρον ὑπὸ τίτλον «Τῆς Συνόδου τὰ παράλογα». Εἰς τὴν ἀπάντησιν αὐτήν, ὁ σχολιαστής ἀφοῦ προσπαθεῖ νὰ δικαιολογήσῃ τὸν ἀποθανόντα Ἀρχιεπίσκοπον τῶν νεοημερολογιτῶν κ. Χριστόδουλον διὰ τὴν προσπάθειαν συγκαλύψεως τοῦ καθαιρεθέντος Παντελεήμονος, προχωρεῖ εἰς τὴν στηλίτευσιν τῶν παρανομιῶν τοῦ Φαναρίου. Ἡ ἐνδο-νεοημερολογιτικὴ διαμάχη, προκαλεῖ λοιπὸν τὴν ἐκατέρωθεν ἀποκάλυψιν τῶν παρανομιῶν καὶ ἀντικανονικοτήτων καὶ τῶν δύο πλευρῶν εἰς τὰς ὁποίας μέχρι τώρα ἡμεῖς μόνον ἀναφερόμεθα. Παραθέτομεν τὸ σχετικὰ ἀποσπάσματα:

«(...)Στὴ συνέχεια ἀναφέρουν ὡς δῆθεν δικαιολογία τὴν ἀπόφαση ὅπως λένε τῶν συνοδικῶν Ἀρχιερέων γιὰ τὸ γεγονὸς ὅτι "ἐτερόδοξοι ἢ ἐτερόθρησκοι δὲν μποροῦν νὰ προσαγάγουν τεκμήρια σὲ ἐκκλησιαστικὸ δικαστήριο".

Ἀγαπητέ κ. συνάδελφε δὲν θὰ γνωρίζετε ὅπως φαίνεται ὅτι αὐτὸ ἀπαγορεύεται ἤδη ἀπὸ τὸν Κανόνα 6 τῆς Β' Οἰκουμενικῆς συνόδου, τὸν ὁποῖο πολὺ ἀπλὰ ἀκολούθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς. [Σημ. τῆς «Φωνῆς». Τότε ἐνεθυμήθησαν τοὺς κανόνες περὶ ἐτεροδόξων!...] (...) Βέβαια ἀντιλαμβάνομαι ἐπίσης, ὅτι δὲν σὰς ἀρέσουν καθόλου οἱ κανόνες γιὰτὶ αὐτοὶ πού τοὺς ἔφτιαξαν εἶναι "θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὁφους", δὲν πῆγαιναν σὲ "εὐλογημένες συναγωγές", δὲν δώριζαν "ιερά κοράνια" καὶ δὲν συναναστρέφονταν μέ παστόρισες. Τί νὰ γίνῃ ὁμως; Ἡ Ἐκκλησία μέ αὐτοὺς πορεύτηκε τόσους αἰῶνες καὶ αὐτὸ θὰ συνεχίσει νὰ κάνει γιὰτὶ εὐτυχῶς εἶναι τοῦ Χριστοῦ καὶ ὄχι τοῦ Φαναρίου...!

"Ὅσο γιὰ τὸν ἄν τὸ Φανάρι ἀκολούθησε τὴ νόμιμη καὶ κανονικὴ διαδικασία σχετικὰ μέ τὸ ἐκκλητο τοῦ μοναχοῦ Μπεζενίτη, αὐτὸ μπορεῖ νὰ τὸ καταλάβει καὶ ὁ φοιτητῆς Α' ἐξαμήνου μίας Θεολογικῆς Σχολῆς, γι' αὐτὸ καὶ τὸ θεωροῦμε περὶτὸ νὰ τὸ ἀναλύσουμε στὸ παρὸν ἄρθρο.

Ἄν ὁμως δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ καταλάβετε γιὰτὶ ἔχετε ἑλλιπεῖς ὅπως φαίνεται γνώσεις κανονικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου, σὰς ὑπόσχομαι νὰ σὰς βοηθήσω σὲ ἄλλο ἄρθρο.

Κατηγορήσατε τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος γιὰ "ἐκκοσμίκευση"... Αὐτὸ ἀγαπητέ εὐτυχῶς δὲν τὸ ἔχει ἀκόμη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τουλάχιστον ὄχι στὸ βαθμὸ τοῦ Φαναρίου, πού κόπτεται νὰ τηρεῖ τὸ "αὐστηρὸν τυπικόν" ἀπὸ τὴ μία καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ ἱερεῖς του νὰ γυρνοῦν μέ τὰ κουστουμάκια Armani, ἀπολαμβάνοντας τὰ μυρωδάτα ποῦρα τοὺς καὶ τὴν γαλλικὴ σαμπάνια τοὺς σὲ κοσμοπολίτικους ἀνά τὴν Εὐρώπη προορισμούς (Παρίσι, Ζυρίχη, Βιέννη κτλ).

Ἐμεῖς ἀγαπητέ ὡς Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἴμαστε πολὺ περήφανοι, πού ἔχουμε ἀκόμη τὸν κληρικό στὴν ἐνορία μας καὶ ὁ ὁποῖος παρὰ τὰ πάθη του (πού ἔχουμε ὅλοι μας) εἶναι πάντα δίπλα στὸν ἄνθρωπο μέ τὸ συσσίτιο, μέ τὴν φροντίδα καὶ τὴν ἀγάπη του. Στὴν τελευταία του ἐπίσκεψη στὴν Ἀθήνα ὁ Παναγιώτατος "σοκαρίστηκε" στὸ θέαμα τοῦ συσσιτίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Νόμιζε φαίνεται πὼς ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν συναγελάζονται καὶ συντρῶγουν μέ τὸν ἰδιοκτήτη τῆς Coca-Cola ὅπως ἐκεῖνος..!

Κατηγορεῖτε τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος γιὰ ἐκκοσμίκευση ὅταν ὁ Παναγιώτατος διοργανώνει συναυλία λαϊκῆς μουσικῆς τὴν Α' Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, μέσα σὲ μία περίοδο αὐστηρῆς ἄσκησης γιὰ τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς; Γιὰ ξανασκεφεῖτε τὸ λίγο καλύτερα...!»

✓ Διὰ τὸ αὐτὸ θέμα ὁ νεοημερολογιτῆς Μητροπολίτης Καλαβρύτων Ἀμβρόσιος εἰς τὸ ἱστολόγιόν του ἀπὸ 4-5-2010 (ν.ῆ.) δημοσιεύει δριμύ σχολίον κατὰ τῆς Πατριαρχικῆς ἐπεμβάσεως ὑπὸ τίτλον: «Λάθος, Παναγιώτατε», ἐκ τῆς ὁποίας δημοσιεύομεν ἀποσπάσματα τινά:

«(...) 1. Μέ τὴν Ἀπόφασή του λοιπὸν τῆς 29ης Ἀπριλίου 2010 τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἐπεμβαίνει γιὰ μιά ἀκόμη φορὰ στὰ ἐσωτερικά τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἀναστατώνει τὴ ζωὴ μας! Καὶ ὄχι μόνον ἐπεμβαίνει, ἀλλὰ καὶ παρατείνει ἀδίκως ἕνα ζήτημα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔχει πληγωθῇ πολὺ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Ἱεράρχες τοῦ Πατριαρχείου, ὅσοι ζοῦν στὴν Κωνσταντινούπολη, δὲν ἔχουν ποῖμνιο καὶ γι' αὐτὸ δὲν γνωρίζουν τὴν ἀγωνία ἡμῶν, οἱ ὁποῖοι εἰσπράττουμε τὴν καταφρόνησίν των μὴ ἀγαπώντων τὴν Ἐκκλησία κάθε φορὰ πού προβάλλει ἕνα πρόβλημα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον προκαλεῖται σκανδαλισμός. Ἐχουμε λοιπὸν πληρώσει πολὺ ἀκριβὰ τὴν ὑπόθεση τοῦ ἀγαπητοῦ μας Ἀδελφοῦ κ. Παντελεήμονος.

Ὅπως ἐπίσης ἔχουμε πληγωθῇ ἀπὸ τὴν ὑπόθεση Βατοπεδίου, στὴν ὁποία τὸ Πατριαρχεῖο οὔτε τοὺς Ἱερούς Κανόνες ἐφάρμοσε, οὔτε καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους σεβάσθηκε! Ἀπέφυγε νὰ πάρεῖ σαφὴ θέση! Δὲν μᾶς εἶπε ἂν εἶναι ἀθῶος ἢ ἔνοχος ὁ Ἡγούμενος π. Ἐφραίμ! (Γιὰ μᾶς εἶναι περισσότερο ἀθῶος παρὰ ἔνοχος). Ἀλλὰ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, φρουρός τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐτα-

ξίας, **άπλως κουκούλωσε την υπόθεση!** Έρριψε στάχτη στα μάτια του κόσμου! Η Φαναριώτικη πολιτική έλαμψε! Ο π. Έφραίμ επάυθη από την θέση του Ήγουμένου, αλλά και παραμένει Ήγούμενος! Δεν κρίθηκε από την Μοναστική Αδελφότητα! Κρίθηκε από τον Πατριάρχη μας! Κρίθηκε όμως αναρμοδίως, καθ' όσον κατά τούς Ίερούς Κανόνες ο Έπίσκοπος δεν έχει δικαίωμα να υπεισέρχεται στα έσωτερικά μιας Μοναστικής Αδελφότητας. Γι' αυτό και ο π. Έφραίμ κρίθηκε και καταδικάστηκε(;) από **αναρμόδιο Όργανο**.

2. Τα ίδια περίπου θα μπορούσαμε να πούμε και για την έκπτωση του Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ιεροσολύμων κ. Ειρηνάιου! Ο Οικουμενικός Πατριάρχης **δεν είχε δικαίωμα να αναμειχθή στο ζήτημα αυτό**. Πρώτα-πρώτα αναμείχθηκε κατά την προεκλογική περίοδο, υποστηρίζοντας κάποιον άλλο υποψήφιο! Όπως ακριβώς έπραξε και κατά την εκλογή Αρχιεπισκόπου Αθηνών. Αναμείχθηκε επίσης και κατά την περίοδο της κρίσεως στα Ίεροσόλυμα, τότε δηλ. που είχε ανάψει ή φωτιά κατά του Πατριάρχου κ. Ειρηνάιου!

Η ανάμειξη του Οικουμενικού Θρόνου ήταν πέρα και έξω από τα όρια της Κανονικής Δικαιοδοσίας του, δηλ. πέρα και έξω από τα πλαίσια των Ίερών Κανόνων. Τελικά ο Πατριάρχης Ειρηνάιος **κηρύχθηκε έκπτωτος χωρίς δικαστικές διατυπώσεις!** ΔΕΝ άπαγγέλθηκε κατηγορία κατ' Αυτόυ! ΔΕΝ διενεργήθησαν ανακρίσεις! ΔΕΝ ΤΟΥ ΕΔΟΘΗ ή δυνατότης να απολογηθή! ΔΕΝ ΔΙΚΑΣΘΗΚΕ λοιπόν καθώς οί Ίεροι Κανόνες διακελεύουν!

ΔΕΝ ΚΡΙΘΗΚΕ καθώς οί Ίεροι Κανόνες ορίζουν σε πρώτο και δεύτερο βαθμό! ΔΕΝ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΘΗΚΕ κατά την Έκκλησιαστική Τάξη! Στόν 87ο Κανόνα της έν Καρθαγένη Τοπικής Συνόδου διαλαμβάνονται και τά έξης: «κάν υπό κατηγορίαν και άφορισμόν γένη τίνας Έπίσκοπος, δεν έξωθεΐται από την Έπισκοπήν του, ούτε καθαιρείται έως ου λάβη πέρας τό περί αυτού δικαστήριον».

Ο Μακαριώτατος κ Ειρηνάιος άπλως μέ διοικητικές διαδικασίες κατατομήθηκε! Και όλα αυτά έγιναν στην Κωνσταντινούπολη, όχι στα Ίεροσόλυμα. Συνέβησαν μέ την σύμπραξη του Οικουμενικού Πατριαρχείου, δηλ. του θεματοφύλακος των Ίερών Κανόνων! Έμείς ταπεινοί και ανάξιοι θεράποντες όντες της Έκκλησίας, αναδιφώντας εις τάς ιεράς Δέλτους αναγιγνώσκομεν: «Ότι μέν γάρ ο **Κωνσταντινουπόλεως ουκ έχει έξουσίαν ενεργείν εις τάς Διοικήσεις και ένορίας των άλλων Πατριαρχών, ούτε εις αυτόν έδόθη από τον Κανόνα τουτο ή έκκλητος έν τή καθόλου Έκκλησία....δήλον έστί**» (Πηδάλιον Έκδοσις 1993, σέλ. 192).

Σήμερα ο Μακαριώτατος Πατριάρχης των Ίεροσολύμων κ. Ειρηνάιος διάγει την ζωήν του εγκλειστος και καταφρονημένος! Δεν εξέρχεται από τό διαμέρισμά του! Είναι «οίκοι περιωρισμένος», δηλ. φυλακισμένος «κατ' οίκον» εκεί στα Ίεροσόλυμα. Η κατάσταση για ένα νόμιμα εκλεγμένο Πατριάρχη είναι απαράδεκτη! Ο Μακαριώτατος κ. Ειρηνάιος είναι φυλακισμένος χωρίς δικα-

στική απόφαση! Θα άνέμενε λοιπόν κάποιος από τό Φανάρι μία ιδιαίτερη ευαισθησία, μία αδελφική υπόδειξη, μία κάποια κίνηση! Αντ' αυτών στο Φανάρι κυριαρχεί μία ένοχη σιγή! **Η ευαισθησία των παραγόντων του Φαναρίου εξαντλείται άραγε στο πρόσωπο του Μητροπολίτου πρ. Άττικής;** Αυτά τά έρωτήματα παραμένουν αναπάντητα μέσα μας.

3. Έρχόμεθα λοιπόν στα δικά μας. Τό ζήτημα του τέως Μητροπολίτου Άττικής κ. Παντελεήμονος έχει κλείσει όριστικά και άμετάκλητα για τό ανθρώπινο Δίκαιο! Τό έλεος του Κυρίου μας είναι τώρα πιά ή έσχάτη έλπίδα του. Όσο λοιπόν τό ζήτημα τουτο συντηρείται και παραμένει άνοικτό, είτε έκ λόγων συμπαθείας προς τό πληγωμένο ανθρώπινο πρόσωπο, είτε έκ λόγων συμφέροντος, είτε έκ λόγων σκοπιμότητας και γοήτρου, για να προβάλεται δηλ. τό Πατριαρχικό Γόητρο ως Θεματοφύλακος της Όρθοδοξίας, τόσο και περισσότερο πληγώνεται τό πλήρωμα της Έκκλησίας, τό Σώμα του Χριστού! (...)

4. Έρωτώ, μέ πολύ σεβασμό, τόσο τον Παναγιώτατο Οικουμενικό μας Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίο, όσο και όλα τα Μέλη της Αγίας και Ίεράς Πατριαρχικής Συνόδου: Παναγιώτατε και Σεβασμιώτατοι, νομίζετε ότι ο αδελφός μας κ. Παντελεήμων μπορεί να επανέλθει στην Μητρόπολη Άττικής; Αν ναι, να μάς τό εκφράσετε ευθέως! Πάρτε θέση φανερά! Αν όχι, γιατί μάς βασανίζετε; Γιατί ταλαιπωρείτε τον πιστό Λαό της Ελλάδος; ΔΕΝ ΑΝΤΕΧΟΥΜΕ ΑΛΛΟ τή Φαναριώτικη- δηλ. την διπρόσωπη-πολιτική! Άς μάθουμε όλοι, κι έμεις και σεις, να λέμε τό ναι, ναί και τό ου, ου! Διότι «τό περισσόν έκ του πονηρού έστι». (...)

8. Πώς λοιπόν τό Οικουμενικό Πατριαρχείο ζητεί να άνοιξη και πάλιν ο δικαστικός φακέλλος; Η υπόδειξις (ή ή έντολή) αυτή είναι έκτός τόπου και χρόνου! Άς έρωτήσουμε για μία άκόμη φορά: Τό Οικουμενικόν Πατριαρχείον προκειμένου περί έκπτώσεως Αρχιερέων, που άνήκουν στη δικαιοδοσία του, εφαρμόζει την υπό των Ίερών Κανόνων προβλεπομένην διαδικασίαν; Όσάκις κρίνει Αρχιερείς του Θρόνου εφαρμόζει αυτά τά όποια ζητεί από την Έκκλησία της Ελλάδος; Ο άείμνηστος Μητροπολίτης Λέρου, Καλύμνου και Άστυπαλαίας κυρός Νεκτάριος κρίθηκε μέ κανονικές διαδικασίες;»

Εις τά όσα αναφέρει ο κ. Άμβρόσιος να προσθέσωμεν και ήμεις έν έρώτημα: Η καταδίκη των Έσφιγμενιτών Πατέρων έγινε μέ κανονικές διαδικασίας ή κατ' έφαρμογήν του Φαναριωτικού δικαίου μέ σκοπόν την ένίσχυσιν του παπικής έμπνεύσεως πρωτείου έξουσίας του Πατριάρχου;

✓ Ύπενθυμίζομεν εις τούς ευσεβείς αναγνώστας οι όποιοι επιθυμούν να συνδράμουν εις την εξόφλησιν του χρέους του αποπερατωθέντος Ίερού Ναού Κοιμήσεως της Θεοτόκου εις Λουτρά Μυτιλήνης ότι δύνανται να καταθέτουν τά εισφοράς των εις τον κάτωθι τραπεζικόν λογαριασμόν της Έθνικής Τραπέζης: **841/742090-01**

ΤΗΝ ΔΙΑΚΟΝΙΑΝ ΣΟΥ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΟΝ

ΙΕΡΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

❖ Τό Σάββατο τοῦ Ἀκαθίστου 7/20 Μαρτίου ἐορτάσθηκε ἡ ἐτήσια πανήγυρις τοῦ ἱδρυματικοῦ Ἱ. Παρεκκλησίου Ρόδου τὸ Ἀμάραντον Πειραιῶς τῆς ὁμωνύμου φιλοπτώχου ἀδελφότητος Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων. Τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως, μέ κανονικὴ ἄδεια τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου, προέστη ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Βρεσθένης κ. Θεοδόσιος.

❖ Μέ μοναστηριακὴ εὐπρέπεια ἐορτάσθη τὴν Δευτέρα 9/22 Μαρτίου στήν Ἱ. Μονή Ἀγ. Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ ἡ μνήμη τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων. Οἱ Ἅγιοι Τεσσαράκοντα ἐορτάζονται εὐλαβῶς κάθε χρόνο ὑπὸ τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ τιμῶνται ἀπ' αὐτὴν ὡς δεῦτεροι προστάται της. Τῆς θ. Λειτουργίας τῶν προηγουμένων Τιμίων Δώρων πού τελέσθηκε πρὸς τιμὴν τῶν Ἀγίων προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερνόντιος, ἐνῶ συμπροσευχόμενος παρέστη καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος πού κήρυξε τὸν Θ. Λόγο.

❖ Τὴν Τετάρτη 11/24 Μαρτίου μέ τὴν κατάνυξη πού ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὴν μοναστηριακὴ τάξη καὶ τὴν περίοδο τῆς Ἀγ. καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἐορτάσθηκε ἡ μνήμη τοῦ Ἀγ. Σωφρονίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, στήν ὁμώνυμη Ἱ. Μονή Κουβαρά. Τοῦ ἱεροῦ ἐορτασμοῦ συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου προέβη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος.

❖ Μέ ἰδιαίτερη λαμπρότητα καὶ εὐταξία ἐορτάσθηκε ἡ Κυριακὴ τῶν Βαῖων εἰς τὸν Καθεδρικό Ἱ. Ναὸ Ἀγ. Νικολάου Ἀχαρνῶν. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου καὶ τοῦ ἱεροῦ κλήρου ὡς προεξάρχων τῆς πανηγύρεως μετὰ τὸ πέρας τῆς εὐχαρι-

στιακῆς συνάξεως μέ τὴν δυναμικὴ συμμετοχὴ τοῦ φιλεόρτου λαοῦ ἡγήθηκε περίλαμπρη λιτάνευση ὅπου κλῆρος καὶ λαὸς μέ τὰ βῆαια καὶ τοὺς κλάδους τῶν φοινίκων ἀνά χεῖρας «ὡς οἱ παῖδες τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες» ὕμνησαν καὶ ἐδοξολόγησαν τὸν ἐπὶ πῶλου ὄνου καθεζόμενον· Σωτῆρα Χριστόν. Ἰδιαίτερη αἴγλη στήν ἀρχαιοτρόπη αὐτὴ λειτουργικὴ πράξη – ἡ ὁποία δυστυχῶς κατηργήθη στίς πόλεις καθὼς φαίνεται κατὰ τοὺς δύσκολους χρόνους τῆς Τουρκικῆς δουλείας – προσέδωσε ἡ συμμετοχὴ τῆς φιλαρμονικῆς μπάντας τοῦ Δήμου Ἀχαρνῶν καθὼς καὶ τὰ παιδιά τῶν κατηχητικῶν σχολείων.

❖ Τὴν Τρίτῃ τῆς Διακαινησίμου 24-3/6-4 καθ' ἣν ἡμέραν ἐορτάζουμε τὰ θαυμάσια τῆς Ὑπεραγίας θεοτόκου τῆς ἐπονομαζομένης Πορταίτισσης πανηγύρισαν τὴν ἐτήσια πανήγυρὴ τους ὁ ὁμώνυμος Ἱ. Ναὸς Καλλιθέας Ἀθηνῶν, ἡ συνώνυμος Ἱ. Μονὴ Δυτικοῦ Πέλλας, καθὼς καὶ τὰ Ἱ. Ἑσυχαστήρια Δόξας Θεσ/νίκης καὶ Ἀρτέμιδος (Λούτσας) Ἀττικῆς.

❖ «Τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον» δηλαδή ἡ μεγάλη θεομητορικὴ ἐορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπέτειος τῆς ἡρωϊκῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 σέ συνδυασμὸ μέ τὴν λαμπροφόρο Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου δημιούργησαν ἀνάμικτα συναισθήματα πνευματικῆς χαρᾶς καὶ ἐθνικῆς ὑπερφάνειας, ὥστε ἡ μαρτυρικὴ Ἐκκλησία μας νά ἐορτάσει μέ τὸν πλέον πανηγυρικὸ τρόπο τὴν Τετάρτη τῆς Διακαινησίμου 25-3/7-4 τὸν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος προέστη τῆς πανηγύρεως τοῦ ἱστορικοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Κέρτεζης Καλαβρύτων. Ὁμοίως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Ἀθανάσιος προέστη τοῦ ιδιότυπου ἐφετεινοῦ ἐορτασμοῦ τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Λαρίσης. Προεξάρχωντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Εὐρύπου καὶ Εὐβοίας κ.

Ίουστίνου ἐτελέσθησαν οἱ ἐόρτιες ἱερές ἀκολουθίες τοῦ πανηγυρίζοντος Καθεδρικοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Χαλκίδος. Εἰς τό πλαίσιο τῆς μεγαλυνύμου ἱερᾶς αὐτῆς ἐορτῆς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γερόντιος προέστη τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Καραβᾶ, ἐνῶ εἰς τόν Μ. Ἑσπε-

ρινό καί τήν λιτάνευση τῆς ἱερᾶς εἰκόνας ἰδιαίτερη λαμπρότητα προσέδωσε καί ἡ συμμετοχή τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Μαραθῶνος κ. Φωτίου. Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος προέστη τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Καβάλας. Ὁμοίως μέ τήν αὐτήν λαμπρότητα ἐόρτασαν τήν ἐτήσια πανήγυρῖ τους οἱ Ἱ. Ναοί: Θηβῶν, Μεταμορφώσεως Ἀττικῆς, Σαλαμίνας, Λουτρακίου, Ζευγολατιοῦ, Κορινθίας, Ραψάνης Λαρίσης καί Δομβραίνης Θηβῶν.

❖ Τήν Παρασκευή τῆς Διακαινησίμου 27-3/9-4, ἡμέρα πού ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τό ὑπερφύες θεομητορικό θαῦμα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐόρτασαν μέ μοναστηριακή εὐπρέπεια καί τάξη αἱ Ἱ. Μοναί Ζωοδόχου Πηγῆς Πατρῶν καί Κοσμοσωτήρας, Κρυονερίου Ἀττικῆς. Εἰς μέν τήν πανήγυριν τῆς πρώτης προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καί πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος εἰς δέ τήν πανήγυριν τῆς δευτέρας συνευχομένων ἐν τῷ ἱερῷ βήματι τοῦ οἰκείου ἱεράρχου Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος καί τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Μαραθῶνος κ. Φωτίου ἱερούργησε, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος.

❖ Γιά μία ἀκόμη χρονιά τό Σάββατο τῆς Διακαινησίμου 28-3/10-4 ἡ Ἱ. Μονή Ἀγ. Μαρίνης Κερατέας προσέφερε στούς πιστούς μία ἰδιαίτερη εὐλογία. Συγκεκριμένα τήν ἡμέρα αὐτή μετά τό πέρας τῆς ἀναστάσιμης Θ. Λειτουργίας λιτανεύεται μέ τήν προβλεπόμενη ἀγιορεϊτική τάξη πέριξ τῆς Μονῆς ἡ θαυματουργός εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Γοργοῦπηκόου. Τῆς ἀναστάσιμης αὐτῆς πανηγυρικῆς πανδαισίας προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γεροντίου, τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Μαραθῶνος κ. Φωτίου καί τοῦ ἱεροῦ κλήρου. Εἰς τήν πανηγυρική αὐτή σύναξη συμμετείχαν ἐπίσης ἀντιπροσωπεῖες Ἱ. Μονῶν καθώς καί ὁ εὐσεβής λαός τοῦ Θεοῦ πού τιμᾷ κάθε χρόνο μέ τήν ἀθρόα προσέλευσή του τήν ἰδιόμορφη μοναστηριακή λιτανεία.

❖ Τήν Κυριακή τοῦ Ἀντίπασχα 29-3/11-4 πανηγύρισε ὁ δι-συσπόστατος Ἱ. Ναός Ἀγ. Τριάδος καί Ἀποστόλου Ὡσμᾶ Κολινδρού.

❖ Τήν Κυριακή τῶν Μυροφόρων 5/18 Ἀπριλίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος ὡς τοποτηρητής τῆς νήσου Χίου συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἱερούργησε εἰς τήν παλαιάφαιτον Ἱ. Μονή Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν εἰς τά Νένητα Χίου καί ἀκολουθῶς ἡγήθηκε τῆς καθιερωμένης λιτανείας τῆς Ἐφεστίου εἰκόνας τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ. Σύμφωνα μέ τό τυπικό τῆς ἡμέρας τό πρόγραμμα δηλαδή, διαμορφώνεται ὡς ἑξῆς: μετά τό πέρας τῆς ἀναστασίμου Θείας Λειτουργίας ἀφαιρεῖται ἀπό τό τέμπλο τοῦ Ἱ. Ναοῦ ἡ θαυματουργός εἰκόνα τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ καί λιτανεύεται χάριν εὐλογίας καί ἀγιασμοῦ τῶν πιστῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς ἀπό τήν προσκυνηματική Ἱ. Μονή ἕως τό χωριό Νένητα. Ἐνα μεγάλο πλῆθος πιστῶν ἀκολουθεῖ τήν λιτανευτική πομπή καί παρακολουθεῖ μέ εὐλάβεια τίς σχετικές δεήσεις γιά τήν διαφύλαξη τῶν ἀνθρώπων ἀπό κάθε σωματικό καί ψυχικό κίνδυνο, καθώς ἐπίσης καί τήν ἀνάγνωση τῶν ἀναστασίμων εὐαγγελικῶν περικοπῶν. Οἱ κάτοικοι τῶν Νενήτων γιά τοὺς ὁποίους ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι πολύ ἰδιαίτερη μετά ἀπό τήν δίωρη λιτάνευση τοῦ ἀρχαγγελικοῦ ἱεροῦ ἐκτυπώματος ὑποδέχονται αὐτό μέ θυμιάματα ἐνῶ οἱ καμπάνες διαμνηνύουν πανηγυρικά τήν ἀφίξη τοῦ Ἀρχιστρατήγου τῶν Οὐρανίων δυνάμεων.

❖ Ἀγιοπρεπῶς ἐορτάσθηκε τήν Πέμπτην 23-4/6-5 ἡ μνήμη τῆς μεγαλομάρτυρος Ἀγ. Γεωργίου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καί πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος ἱερούργησε εἰς τόν Ἱ. Ναόν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Κέρτεζης Καλαβρύτων καί προέστη τῆς καθιερωμένης ὡς δευτέρας πανηγύρεως τοῦ ὡς ἄνω ἱστορικοῦ Ἱ. Ναοῦ. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γερόντιος τήν παραμονή τῆς ἐορτῆς χοροστάτησε εἰς τόν Μ. Ἑσπερινό καί ἀκολουθῶς

ἡγήθηκε τῆς λιτανεύσεως τῆς ἱερᾶς εἰκόνας εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἀγ. Γεωργίου Ταμπουρίων Πειραιῶς, ἐνῶ

τό πρωϊ τῆς κυριωνύμου ἡμέρας ἱερούργησε εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Γεωργίου Κερατσινίου καί τό ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας καί στό πλαίσιο τῆς πανηγύρεως τοῦ ὡς ἄνω Ἱ. Ναοῦ χοροστάτησε εἰς τόν μεθεόρτιο ἑσπερινό καί ἀκολουθῶς ἡγήθη-κε τῆς ἱερᾶς λιτανείας τῆς εἰκόνης τοῦ Ἀγίου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος τήν μέν παραμονή τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀγίου προέστη τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ καί τῆς ἱερᾶς λιτανείας εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἀγ. Γεωργίου Ἄνω Λιοσίων τήν δέ κυριώνυμη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀγίου χοροστάτησε εἰς τήν θ. Λειτουργίαν πού τελεσθήκε ὑπό τοῦ ἱεροῦ κλήρου εἰς τόν ἐορτάζοντα Ἱ. Ναόν Ἀγ. Γεωργίου Θρακομακεδόνων. Μέ τήν πρέπουσα τιμή καί εὐ-πρέπεια ἐορτάσθηκε καί ἡ μνήμη τοῦ μεγαλομάρτυρος Ἀγ. Γεωργίου εἰς τοὺς ὁμωνύμους Ἱ. Ναούς Θεσ/νίκης, Κατερίνης, Θέρμης, Ἀγ. Πνεύματος Σερρών καί Πύργου Σάμου.

❖ Σέ συνιερουργία μετά τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γεροντίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος προέστη τό Σάββατο 25-4/8-5 τῆς ἐτησίας πανηγύρεως τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Μάρκου Κορωπίου.

❖ Συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Θεο-ουπόλεως κ. Χριστοδούλου καί τοῦ ἱεροῦ κλήρου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀμερικῆς κ. Παῦλος προέστη τήν Πέμπτη τῆς Ἀναλήψεως 30-4/13-5 τῆς Ἱερᾶς πανηγύρεως τῆς ἀνδρώας Ἱ. Μονῆς Ἀναλήψεως Χριστοῦ Woodstock N.Y.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΝΕΟΥ ΙΕΡΕΩΣ

❖ Τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας 8/21 Φεβρουαρίου καί τό Σάββατο παραμονή τοῦ Ἀγ. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ 14/27 Φεβρουαρίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ.

Χρυσόστομος ἐν πληθούσῃ ἐκκλησίᾳ εἰς τόν καθεδρικό Ἱ. Ναό Ἀγ. Νικολάου Ἀχαρνῶν ἐχειροτόνησε ἀλληλοδιαδόχως διάκονον καί πρεσβύτερον τόν Ὁσιώτατο Μοναχό π. **Θεόφι-λο** (κατά κόσμον **Ἀντώνιον Δελαπόρτα**). Ὁ νεοχειροτονη-θείς π. Θεόφιλος πνευματικό ἀνάστημα τοῦ Αἰδес. Πρεσβυ-τέρου Μιχαήλ Κωνσταντινίδη καί ἀδελφός τῆς Ἱ. Μονῆς Κο-σμοσωτήρας Κρυονερίου εἶναι γόνος κεφαλληνιακῆς οἰκο-γενείας 30ετῆς καί ἔχει σπουδάσει φυσικοθεραπευτής. Ὁ εὐέλπιδς αὐτός νέος κληρικός κατὰ τή μοναχική του κουρά ὑπό τοῦ Σεβ. κ. Χρυσοστόμου ἔλαβε τό μοναχικό ὄνομα Θε-όφιλος πρὸς τιμὴν τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου Πατρῶν κυ-ροῦ Θεοφίλου, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ἀδελφός τῆς Ἱ. Μονῆς Κο-σμοσωτήρας Κρυονερίου κτήτωρ τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Νικολάου Ἀχαρνῶν καί μέχρι τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας του († 9-3-1982) προϊστάμενος αὐτοῦ.

ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΕΙΣ ΙΕΡΕΩΝ

Δύο νέοι Κληρικοί προσετέθησαν εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος:

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, 15/28-2-2010, ὁ Πανοσιώτατος Ἱερομόναχος π. **Ἀλέξανδρος Σορῶτος**, εἰς τὸν ἱστορικὸν Ἱερὸν Ναὸν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Κυψέλης Ἀθηνῶν καί ἔπειτα ἀπὸ τὴν πρέπουσαν δοκιμὴν, προσέλαβε διὰ τῶν χειρῶν τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου τὴν κανονικὴν ἱερωσύνην, ἀναλαβὼν καθήκοντα Ἐφημερίου εἰς Καβάλαν.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος, τὴν Κυριακὴν 8/21-3-2010, κατ' ἐντολὴν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., προσέδωκε τὴν κανονικότητα εἰς τὸν Αἰδεσιμώτατον Πρεσβύτερον **Πέτρον (Anacleto Dos Santos Junior)**, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Ἀθανασίου Νέας Φιλα-δελφείας. Ὁ Αἰδεσιμώτατος κατάγεται ἐκ Βραζιλίας καί εἶναι ἑγγαμος. Ἀνωτέρω εἰκονίζεται μετὰ τοῦ χειροτετήσαντος τοῦτον Ἐπισκόπου, τὴν Πρεσβυτέραν αὐτοῦ καί τὸ ἀνήλικόν των τέκνον.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

Χειροτονία π. Θεοφίλου Δεληπόρτα, 14-2-2010.

1. Μονή Αγ. Σοφρωνίου Κουβαρά, 11-3-2010.

1.Μ. Κοσμοσώτηρας Κρυονερίου, 27-3-2010.

1. Μονή Αγ. Μαρίνης Κερατέας, 28-3-2010.

1.Ν. Αγ. Γεωργίου Άνω Λιοσίων, 22-4-2010.

1. Μ. Αγ. Μάρκου Κορωπίου 25-4-2010.